

Faşist diktatörlüğün yeni işgal ve saldırı planları şovenizmin daha fazla körükleneceğini, halk içindeki bölünmenin bu yolla büyütüleceğini göstermektedir. Ekonomik olarak zorluk yaşayan hâkim sınıfların kitlesel tepkilere karşı da duyduğu ihtiyaç bu türden politikalaradır. Daha fazla Kürt kanı akıtarak, Kürt canı alarak "yatıştırıcı" etki yaratacağını varsaymaktadır.

özgür gelecek için

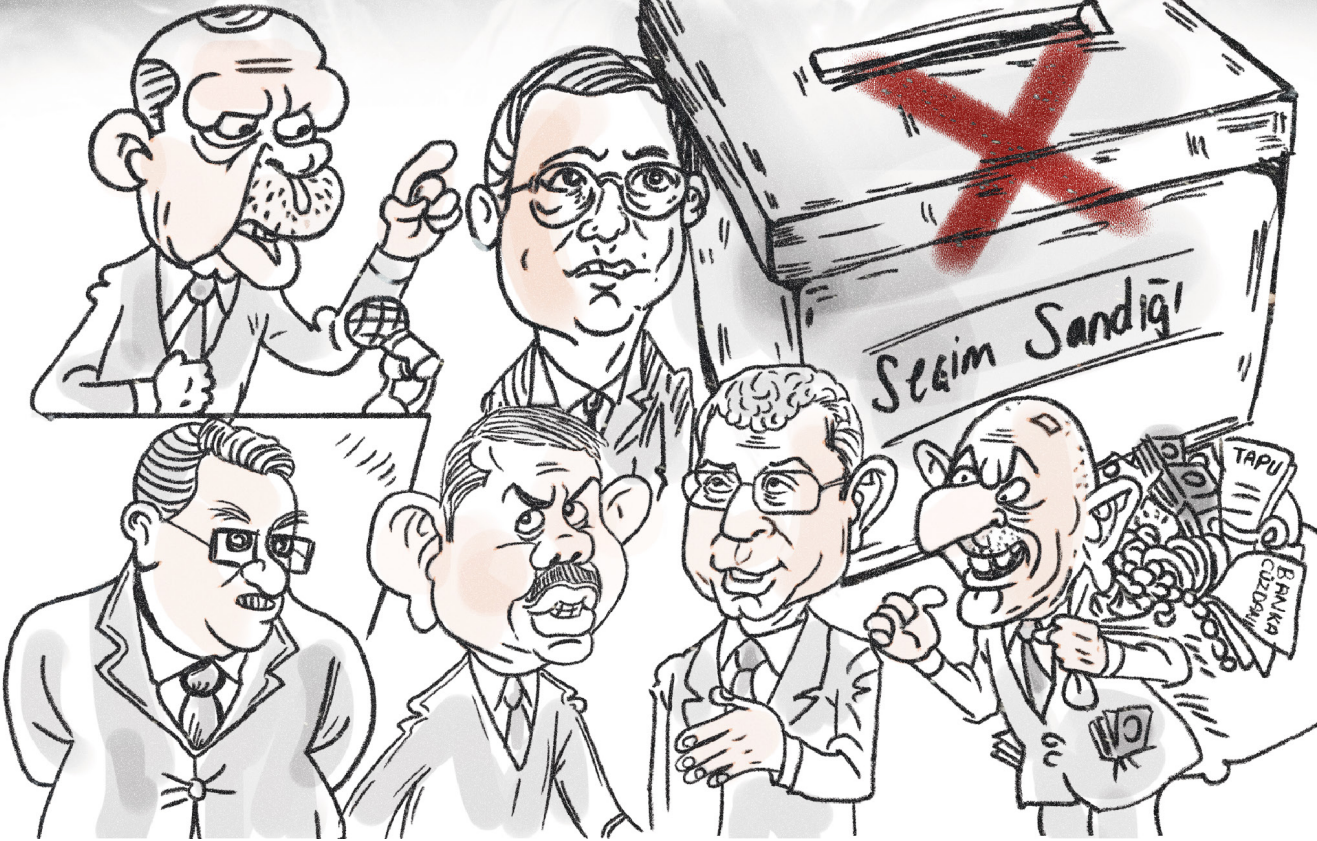
Yeni Demokrasi

gazetesi

20 MART-3 NİSAN 2024 • SAYI: 158 • FİYAT: 15 TL • ISSN: 2630-5526

ZORBALARIN OYUNUNU BOZALIM

Kurtuluş için ÖRGÜTLENELİM

GÜNCEL 4

ZÜBÜK SEÇİMİNDE SEÇENEK ÇOK

Zübük'ün sözlük anlamı burjuva-feodal siyasetin özetidir. "Kendi çıkarları için her yolu mübah sayan, sözünde durmayan, üçkâğıtçı, egoist, düzenbaz, ahlaksız, palavracı kişi"lere denir. Yani ne kadar olumsuz sıfat varsa hepsini temsil eder. Bu kapsayıcılık burjuva-feodal siyasetin fitratında vardır. Hâkim sınıflar yönetme erkine sahip olabilmek için her yolu mübah sayarlar.

MEŞA AZADÎ 11

NEWROZ RUHUyla KUŞATMAYI YARMAK

Newroz'un direngenliği, başkaldırı ruhu Kürt ulusuna ilham verecek yegâne yolu gösteriyor. Tarafımızı teslimiyetten yana değil Dehaklara karşı direnişi seçerek, isyan ateşini kuşanarak seçiyoruz. Ulusal kolektif haklarımızı bu yolla kazanacağımız bilinciyle mücadele bayrağını yükseltiyoruz!

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU

Eleştirilere Açıklık ve Özeleştiriyeye Hazır Olmak Hakkında

İstanbul'da yüz binler Newroz'da buluştu

İstanbul, Yenikapı Meydanı'nda "Rabema azadî û serkeftinê ye" ve "Şimdi Özgürlük Zamanı" şiarlarıyla gerçekleştirilen Newroz'a yüz binler katıldı.

Newroz kutlamaları için sabah saatlerinde Yenikapı Marmaray önünde toplanmalar başladı. Burada bir araya gelen kitle sloganlarla halaya durdu. Ardından alana girişler başladı. Partizan da alana "Kürt Ulusuna Özgürlük Halk Savaşıyla Gelecek", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarıyla girdi.

YASAK FURYASI

Newroz alanına girişlerde flama, yöresel kıyafetler, şalvar, renkli puşiler "yasak" olduğu gerekçesiyle alana alınmadı. Sarı, kırmızı, yeşil puşi takan bir kişi gözüaltına alındı. Ayrıca yöresel kıyafetlerle alana girmek isteyen 5 yaşındaki çocuk alana alınmadı. Newroz alanına girmek isteyenler alana kıyafetlerini çıkarıp girmek zorunda kaldılar.

Partizan flamaları bu yıl da polis enge-

liyle karşılaştı. Yasak denerek flamaların bırakılması istendi. Buna rağmen İbrahim silüetli Partizan flamalarının alana taşınmasının coşkusu görülmeye değerdi.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Newroz alanına girmeye çalışanlar birçok engelle karşılaştı. Ancak bu sene polis ablukası daha yoğun ve insanların alana girişlerini engellemek için türlü "yasaklar" gerekçe gösterildi. Polisin saldırgan tutumu Newroz kutlaması bitince de sona ermedi. Newroz'un ardından dağılmak isteyen kitleye polis saldırdı. Çok sayıda kişi yerlerde sürüklenerek işkenceyle gözüaltına alındı.

NEWROZ ATEŞİ YAKILDI

Newroz demokrasi ve özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşunda bulunulması ile başladı. Ardından Adalet Nöbeti tutan anneler ile birlikte Newroz ateşi yakıldı.

Daha sonra DEM Parti İstanbul İl Eş Başkanları Gonca Yangöz ile Murat

Kalmaz kitleyi selamladı. Kitleye seslenen Gonca Yangöz, halkın Newroz'unu kutladı. Murat Kalmaz ise "Kürt halkı zafere yakındır. En baştaki talebimiz Abdullah Öcalan'ın özgürlüğüdür. Biz diyoruz ki Sayın Öcalan özgür olmadan özgürlükten bahsedemeyiz. Sayın Öcalan özgür olmadan Türkiye'de Kürt sorunu başta olmak üzere hiçbir sorun çözülmez" dedi.

Ardından Gölgedekiler grubunun sahne almasıyla yüz binler halaya durdu.

Buradaki kutlamada konuşan DEM Parti Eş Genel Başkanı Tuncer Bakırhan, "Merhaba İstanbul; emekçinin, emeklinin, gencin, kadının, mültecinin şehri" diye seslendi. "Newroz AKP-MHP iktidarına karşı Hrant Dink'in, Berfo Anne'nin, Cumartesi Anneleri'nin, Berkin Elvan'ın, Emine Şenyaşar'ın mücadelesidir. Buraya gelirken size Selahattin Demirtaş'ın, Gültan Kışanak'ın, Figen Yüksekdağ'ın ve cezaevlerindeki binlerce özgürlük tutsağının selamını getirdim. Tecridi kırmak için açlık grevinde olan tutsaklara, 'Newroz'unuz kutlu olsun'

diyoruz. Cezaevlerindeki tecridi kıracağız, tüm tutsakları özgürleştireceğiz" dedi.

HDK Eş Sözcüsü Esengül Demir konuşmasına "Kurtuluş için özgürlük için mücadele eden yoldaşlara merhaba" diyerek başladı. Demir konuşmasının devamında "Newroz haksızlığa karşı direnişin adıdır. Vardık, varız, var olacağız. Dehakların zulmüne karşı direnenleri selamlıyoruz. Dehakların karşısında direnen Kawalarız biz" dedi.

GÖZALTI SALDIRISI

Newroz kutlamasının ardından dağılan kitleye polis saldırdı. Yaklaşık 70 kişi işkenceyle gözüaltına alındı. Polis, gözaltıları takip etmek isteyen gazetecileri ve avukatları da engelledi. Bianet muhabirleri Tuğçe Yılmaz ve Ali Dinç işkence görüntülerini kayıt altına almak isterken darp edildi, işkenceye maruz kaldı. Ayrıca polis, bianet Kürtçe editörü Aren Yıldırım'ı da gözüaltına almaya çalıştı.

Nasyonal Kürtler adlı bir grup Newroz'da LGBTİ+lara ve devrimcilere saldırdı

İstanbul ve İzmir newrozlarında kendilerine Nasyonal Kürtler diye tanımlayan oluşum LGBTİ+lara ve devrimcilere saldırdı. LGBTİ+ları darp ederek miting alanından ayrılmasına neden olan Nasyonal Kürtler, devrimci örgütlerin önlük ve gazetelerini "Kemalist" oldukları iddiasıyla yaktı.

İSTANBUL'DA LGBTİ+LARA SALDIRI

17 Mart'ta Yenikapı'da düzenlenen

Newroz kutlamasında 10. İstanbul Trans Onur Haftası Komitesi üyelerine saldıran Nasyonal Kürtler, çok sayıda LGBTİ+ı darp etti. Güvenli alanları olmadığı için miting alanından ayrılmak zorunda kalan LGBTİ+lar bu sırada da sözlü saldırı yaşadı.

KURUMLARA VE DEVRİMCİ ÖRGÜTLERE SALDIRI GİRİŞİMİ

Öte yandan miting alanında Mücadele

Birliği, Kaldıraç ve SODAP üyelerine aynı kişiler tarafından saldırı girişiminde bulunuldu. Nasyonal Kürtler örgütlerin flama, önlük ve gazetelerini yaktı.

Aynı grup "Kemal'in adamları" diyerek kadın devrimcilere cinsiyetçi el hareketleriyle hakaret etti.

Kendilerine tepki gösteren Kürt gençlere de aynı grup tarafından saldırı düzenlendi.

LGBTİ+LARA, DEVRİMCİLERE VE FEMİNİSTLERE SALDIRI ÇAĞRISI

Sanal medya hesaplarından açıklama yapan Nasyonal Kürtler, LGBTİ+lara, feministlere, devrimcilere saldırı çağrısı yaptı. Feministlerle, devrimcilerle, LGBTİ+larla dayanışma içinde olanları "pedofili, ruh hastası ve mürit" diye hedef gösterdi. Nasyonal Kürtler, DEM Partili gençleri de hedef gösterdi.

POLİTİK
GÜNDEMSEÇİME DEĞİL FAŞİZME KARŞI
MÜCADELEYE KATILALIM!

Yerel seçim çalışmaları halkın genel ilgisinden önemli derecede yoksun, buna karşın “halkı temsile soyunmuş” partilerin ise yoğun ilgisiyle gündemdeki yerini koruyor. Egemen faşist kliklerin hile, manipülasyon, yalan ve bol miktarda şovenist söylemlerle örgütlediği bir seçim çalışması gerçekleşiyor. Ekonomik ve siyasi bunalım içinde boğulan kitleler bir de seçim kampanyalarıyla kuşatılmaktadır. İlerici, demokratik siyasi hareketler de seçim dolmuşuna büyük bir keyifle binmiş durumdadır. Mart ayı içinde gündeme gelen tarihsel gün etkinliklerini seçim bağlamına oturtan yaklaşımlar kendini seçim heyecanına kaptırmayacak kadar politikleşmiş, egemenlerin kayıkçı kavgasında rol almak bakımından ise pek politize edilemeyen kitlelerin gerisine düşmektedir.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlaması, 12-15 Mart Gazi ve Ümraniye, 16 Mart Halepçe katliamlarının anmaları faşist diktatörlüğün tüm saldırılarına ve tehditlerine rağmen gerçekleşmiştir.

İşçi ve emekçilerin direniş ve mücadelesi mart ayında lokal düzeyde de olsa devam etmektedir. Yine 21 Mart Newroz kutlamaları ve hazırlıkları sokakları ve meydanları olabildiğince hareketlendirmiştir. Faşist diktatörlük için seçim kampanyalarının bir ayağı da Kürt Ulusal Hareketi başta olmak üzere devrimci-demokrat güçlere gözaltı ve tutuklama saldırısıdır. Son üç ayda DEM Partili 266 kişi gözaltına alınmıştır. Bunun yanında tutsaklarla dayanışma içinde olan kurum ve kişiler de faşizmin gözaltı ve tutuklama saldırısına uğramıştır. Faşist diktatörlüğün seçimler sonrası hem ekonomik hem de siyasi açıdan halka, ilerici ve demokratik güçlere daha fazla paket paket saldırılarla geleceği görülmektedir. Özellikle ekonomik krizin tetiklediği ve tetiklemeye devam edeceği kitlesel tepkilere karşı buldukları çare bu saldırılardır. Çünkü ekonomik krizin tüm maliyeti kaçınılmaz olarak elbette halka kesilmektedir. Ücretler reel olarak

düşürülmekte, alım gücü genel olarak düşmektedir. Her aşamadaki kâr marjı azami seviyeye çıkmakta, emeğinden başka bir şeyi olmayanlar için bu çok daha fazla yoksulluk, giderek açlık, barınma sorunu demektir. Yılbaşında ücretlere yapılan zamlar şimdiden enflasyon tarafından yutulmuştur. Ekonomi yönetiminin yapabildiği tek şey birkaç yıl sonrası için “her şey çok güzel olacak” vaadiyle zaman kazanmaktır. Seçimler vesilesiyle baskılanan döviz kurunun seçim sonrası yükseleceği açıktır. TÜİK verileri dahi enflasyonu yüzde 70’lerde göstermektedir. Halk yığınları için verilecek her oy sistemin onaylanması anlamında büyük ekonomik saldırıların meşrulaşmasına hizmet edecektir.

Faşist diktatörlüğün bir diğer dikkat odağı Gazze’dir. Direnişçi güçlerin 7 Ekim’deki saldırısından sonraki politik gelişmeleri bir fırsata çevirme çabasıdır. Bu bağlamda Irak Kürdistanı ve Suriye Kürdistanı eksenine oturan yoğun bir diplomatik görüşme trafiği içindedirler. 7-8 Mart tarihlerinde Dışişleri Bakanı Hakan Fidan ve MİT Başkanı İbrahim Kalın “Stratejik Mekanizma Toplantıları” adı verilen görüşmeler için ABD’ye gitti. Dışişleri Bakanı Fidan, “Geldiğimiz aşamada yenilenmiş bir psikolojiyle daha pozitif bir gündemle yeni bir sayfa açarak yolumuza devam etme imkânı var” değerlendirmesini yaptı. ABD ajandasına uyum taahhüdü karşılığında Kürdistan’ın her parçasında Kürt Ulusal Hareketine saldırı desteği arandığı açıktır. Peşi sıra Hakan Fidan, İbrahim Kalın, Yaşar Güler ve Genelkurmay Başkanı Metin Gürak’ın Bağdat ve Erbil’de yoğun bir mesai içine girdiği görülmüştür. Aynı tarihlerde güvenlik zirveleri de gerçekleşmiştir. Oluşan tablo şudur: Bir tarafta demokrasi görünümünde seçim oyunu oynanırken diğer tarafta halk güçleri imha edilmektedir. Her oy bu tablo ile birlikte düşünülme zorundadır.

Faşist diktatörlük ABD’nin bölgede ajandasına uyumlu bir hareket tarzı için ortaya çıkan imkânları Kürtlere bir saldırı hamlesine çevirme peşindedir. Yemen’den Lübnan’a, Irak’tan Suriye’ye kadar ABD üslerine yönelen saldırılar ABD ile İran arasında büyüyen gerginlik olarak karşılık bulmaktadır. ABD emper-

yalizminin İran etkisini kırma, yalnızlaştırma ve kuşatma planına odaklanması TC için jandarmalık rolünü abartma fırsatıdır. ABD emperyalizmine uşaklık bu abartı için yetmemektedir, politik kabiliyet için güçlü ilişki kurmak ve çelişkileri doğru yönetmek gerekmektedir. Bu bağlamda TC için beka sorunu olan Kürt meselesi, bu sorunu hem iç hem de dış sorun olarak tanımlaması rolünü abartmasını engellemektedir. Bölgesel konumlanışını, sorunlar karşısında tutum almasını, ortaya çıkan çelişkileri yönetmesini zorlamakla kalmıyor, engelliyor da. Bu bağlamda Kürt düşmanlığı ve bunun getirdiği yönelim ABD emperyalizmi için bölgesel planlar da TC’ye bir güvensizlik olarak geri dönmektedir.

Hakan Fidan’ın ABD’de “yeni psikoloji ve yeni sayfa”dan kastının özellikle Irak ve Suriye Kürdistanı’nda askeri saldırılarına buldukları bir “moral” olarak okunabilir. Hakeza bir süredir Tayyip Erdoğan’ın “Irak sınırlarını güven altına alma” söylemi de bu yaklaşımın bir parçasıdır. Kürt Ulusal Hareketinin Zap, Avaşin ve Metina’da aralık ve ocak ayı içindeki başarılı gerilla eylemleri askeri-politik dengeleri ciddi düzeyde etkilemiştir. Zira faşist diktatörlük için Suriye Kürdistanı ve Irak Kürdistanı’nda askeri başarıyı Kürtlere politik köleliği dayatan bir uzlaşma zemini olarak görmesi söz konusudur. Barzani ile iş birliği ve uyum içinde Kürtlere dayattığı şey her parçada politik köleliktir. KDP ile iş birliğini geliştiren tutum askeri kuşatma ve imha saldırılarına karşı direnen KYB’ye şantaj ve tehdide dönüşmektedir.

Faşist diktatörlük Kürt Ulusal Hareketine karşı özellikle Irak Kürdistanı’nda kapsamlı bir askeri saldırı hazırlığı içindedir. Rojava’da da benzer hesaplar söz konusudur. ABD emperyalizminin faşist TC ile kurduğu mekanizma Kürt hareketinin, bu gerici güçlerce belirlenmiş şartlara yakınlaştırma hedefini içermektedir. Kürt Ulusal Hareketini zayıflatmak ABD açısından da stratejik bir meseledir. Bağımsız her hareket ABD için tehlikelidir. Bunun bölgesel hesaplarda önemli bir ayak olduğu açıktır. NATO’nun teknolojik, lojistik ve politik desteğini arkalayan faşist

diktatörlüğün daha güçlü şekilde Kürt hareketine yönelmesi olasıdır.

Irak yönetiminin, Esat’ın, Rusya’nın, İran’ın bu hesabı görmeme olasılığı yoktur. Irak İçişleri Bakanı Abdülmir Şemerî Irak medyasına verdiği röportajda “PKK’nin topraklarımızın işgal edilmesine gerekçe yapılmasına müsaade etmeyeceğiz. Türk devletinin topraklarımıza yönelik saldırıları Irak’ın egemenlik ihlali” ifadelerini kullanarak TC’nin yürüttüğü diplomasi trafiğindeki amaç olan kapsamlı saldırının kolay olmayacağını gösterdi.

Faşist diktatörlük seçim çalışmaları da dahil 2015’den bugüne bir bütün Kürt düşmanlığına odaklı şovenizmi körüklemekte, Türk halkının anti emperyalizme eğilimli milliyetçi duygularını “iş birliği Kürtler” nezdinde manpüle edip diri tutmaktadır. Irak Kürdistanı ve Suriye Kürdistanı’nda Kürt Ulusal Hareketinin varlığına dayanarak etkili bir “Teröristan” vurgusu yapmaktadır. Kürtlerin dört parçanın herhangi birinde Ulusal Hareketin önderliğinde bir statü elde etmesini “varlık yokluk” olarak görmektedir. ABD emperyalizmi ve NATO ile bu tehlikeyi bertaraf etme üzerine yoğunlaştıkları açıktır.

Faşist diktatörlüğün yeni işgal ve saldırı planları şovenizmin daha fazla körükleneceğini, halk içindeki bölünmenin bu yolla büyütüleceğini göstermektedir. Ekonomik olarak zorluk yaşayan hâkim sınıfların kitlesel tepkilere karşı da duyduğu ihtiyaç bu türden politiklardır. Daha fazla Kürt kanı akıtarak, Kürt canı alarak “yatıştırıcı” etki yaratacağını varsaymaktadır.

Devrimci görevimiz Türk şovenizmiyle mücadelenin her cephesinde savaş içinde olmaktır. Newroz’un direniş ve kurtuluş parolasını faşizme karşı daha fazla mücadele olarak kavramaktır. Seçimlere değil seçimler sonrası gelecek saldırılara odaklanalım. Daha güçlü örgütlenmeler için kitlelerin çelişkisini daha iyi kavrayalım ve mücadeleye sevk edelim.

ZÜBÜK SEÇİMİNDE SEÇENEK ÇOK

3 1 Mart yerel seçimleri, burjuva siyasetin ipliğini pazara çıkarmış durumda. Kuşkusuz bu duruma en büyük katkıyı Erdoğan yaptı. Kendisinin de içinde olduğu, hatta vücut bulmuş hali de diyebiliriz, karakterlerin aslında birer Zübük olduğunun altını çizerek seçimler yoluyla halkın nasıl aldatıldığını, Zübüklüklerle dolu bir sahnede "hangi Zübük olmalı" sorusuna yanıt arandığını itiraf etmiş oldu. Gazetemiz sayfalarında daha önce de dikkat çekmiştik: Siyaset sahnesinin her bir karakteri adeta edebi doku- nuşlarla yaratılmış gibidir. Her birinin hayat hikayesinden değil sadece belli bir seçim sürecinden dahi türlü türlü parodiler üretilebilir -ki bunu yapanlar var!- Ne kadar absürt karakter varsa burjuva siyasetinin önemli bir figürü olarak meydanlarda boy gösteriyor. Bunları kitap sayfalarında görmek için sanırsanız sanat alanında bir özgürleşme atılımına gereksinim var... Tüm bu karakterlerin ortalıkta cirit atıyor olması insana "eğlenceli, gülmeceli bir hayat

sahnesini bedava izliyormuş hissi veriyor bazen. "Bu kadarı da fazla" dediğimiz zamanlar az değil, ama ne yazık ki tüm bu kifayetsizler yoksul halkın başına musallat olmuşlar.

Geçtiğimiz günlerde Erdoğan "Zübük" hatırlatması yaparak bizi aslında burjuva-feodal siyasetin hali pürmelaline uyandırdı ya da sahnedeki oyunun bildiğimiz, daha önce okuduğumuz, filmini izlediğimiz kahramanlarını bize hatırlattı. Herkesin malumu Zübük karakteri Aziz Nesin edebiyatının unutulmaz öykülerinin baş kahramanıdır. Hayata toplumsal gerçekçilik açısından bakan Aziz Nesin aynı zamanda bir uyandırıcıdır, sanatı toplum için yapan bir ustadır. Zübük de kelimenin gerçek anlamıyla toplumsal yaşamdan esinlenilerek literatüre kazandırılan bir karakterdir. Kuşkusuz bahsedilen tek bir şahıs değildir. Bir karakter tanımıdır. Bir anlamda "Zübüklük" diye tasvir edilen şey siyasete damgasını vuran, dahası hâkim sınıfların politika yürütme tarzıdır.

Tıpkı Oblomov gibi Zübük de dönem karakteridir. Bununla birlikte Zübük burjuva siyasetin taşradaki uzantısı, dahası onun feodal dayanağıdır. Burjuva ikiyüzlülüğünün taşıra uyanıklılığıyla harmanlanmasının ürünü olan Zübük yabancı olmadığı, bugünkü seçim sahnesinde halkımızdan oy isteyenlerin adıdır.

Zübük'ün sözlük anlamı burjuva-feodal siyasetin özetidir. "Kendi çıkarları için her yolu mübah sayan, sözünde durmayan, üçkâğıtçı, egoist, düzenbaz, ahlaksız, palavracı kişi"lere denir. Yani ne kadar olumsuz sıfat varsa hepsini temsil eder. Bu kapsayıcılık burjuva-feodal siyasetin fitratında vardır. Hâkim sınıflar yönetme erkine sahip olabilmek için her yolu mübah sayarlar. Kitleleri manipüle etmek için hiç çekinmeden dahası olağanmış gibi yalana başvururlar.

Düşünsenize bu içerikteki bir sözcük, üstelik Aziz Nesin gibi bir ateisti, toplumsal gerçekçi bir sanatçıyı, demokratik

duruşu ile egemenlere kafa tutabilmiş bir yazarı hatırlatmak pahasına başta Erdoğan olmak üzere ilgililer tarafından birbirlerine karşı rahatlıkla ifade edilebiliyor. Hepsi bir doğruda uzlaşıyor, çünkü ilk defa hepsi doğru söylüyor. Evet rahatlıkla yüzlerine vurabiliriz doğrularını: hepiniz Zübüksünüz!

Burjuva siyasetin Zübük ajandasını oluşturabiliriz. Tabii ki Zübüklerin tam sıralı listesini yapmak mümkün değil. Kuşkusuz herkesin gönlünden geçen isimler vardır. Son dönemin popüler Zübüklerini not düşmekte fayda var. Diğer Zübüklerin alınganlık göstermeyeceğini umuyoruz!

Mal varlığı tartışmaları ile gündeme gelen Turgut Altınok "hepsi Allah'ın, biz emanetçisiyiz" diyerek mutat bir performans sergileyip insanlarla alay edebilme cüretini göstermiştir. Yoksul halka her fırsatta takvayı salık verenler söz konusu kendileri olduğunda her şeyi mübah sayarlar. Halka haram olan

kendilerine helaldir. Bu bir Zübük pervasızlığıdır. Altınok'un rahatlığı aynı zamanda tecrübeli bir Zübük olmasındandır. Gözümüzün içine baka baka ve inanılmadığını da bilerek yalan söylemek bunlar için büyük bir marifettir!

Zübükler sadece siyasal iktidarda temsil olunmazlar, hâkim sınıfların muhalefet ayağında da kaçınılmaz olarak Zübüklükler sergilenir. Muhalefet de Zübük siyasetinden beslenir; yönetme erkine hangi hâkim sınıf klîğinin egemen olacağı tam da halkın aldatılmasına dayanır. Vaat denilen şeylerin çoğunun aslında birer yalan olduğunu herkes bilir. Ama herkesin de can kulağı ile dinlemesi istenir. Yani Zübüklük de maharet ister!

Burcu Köksal'ı herkes hatırlayacaktır. Kürt düşmanlığı yaparak oy isteyen Köksal kanlı dişleriyle hırladığında onu duymazlıktan gelen CHP Genel Başkanı Özgür Özel sonrasında "dil sürçmesi" ya da "bağlamından koparılmış, yanlış anlamlar yüklenmiş" diyecek; ama Köksal Genel Başkanı'nı yalanlamaktan geri durmayacak, sadece buna rakipleri tarafından mecbur bırakıldığını açıklayacaktı. Kılıçdaroğlu adaylığını açıkladığında hüngür hüngür ağlayanların başında gelen Özel bu kez pişkinlikte öne çıkmıştı! Sonrası ise malum... Yani ikiyüzlülük Zübükler için çok olağandır. Muhalefetin çapsız lideri olarak Özel, başkanlık ömrünün uzun olmayacağını işaretini veriyor.

İktidarın İstanbul adayı Kurum, beceriksiz bir yalancı olarak düşük profil sergileyip suratına iliştirdiği pişkince gülümseme ile meydanlarda boy gösteriyor. Rakibi İmamoğlu ise her yolu mübah sayan bir anlayışı düstur edinerek yolunda emin adımlarla ilerliyor. Kurum bakanlık dönemindeki performansı ile gönülleri çelerken İmamoğlu karşısında ağzından çıkanı kulağı duymayan edasıyla her gün yeni gafa imza atıp Erdoğan'ın gölgesine sığınarak yol almaya çalışıyor. İmamoğlu'nun ise Zübüklüğün hakkını vereceğinden kimsenin şüphesi olmasın.

Zübüklükten söz edilecekse Soylu'nun adını anmadan geçmek olmaz. Sanırsız herkesin ortaklaşacağı isimlerden biri de Soylu olacaktır.

Zübüklüğün özelliklerinden biri de karaktersizliği karakter olarak taşımalarıdır. Bir zamanların "Popstar"ı Bayhan'ı manşet yapan mizah dergisi Leman'daki karikatür aklımıza geliyor: Gazeteciler Bayhan'a "Bu duruşunuzu neye borçlusunuz" diye sorar ve Bayhan "Sizin duruşsuzluğunuza" der! Bakın Zübük'ün anlamına aslında yapılan tam bir karaktersizlik tanımıdır. Emin olun bu sözler Soylu için övgüdür. Soylu bu özelliklerin hepsini kendinde cisimleştirmekle yetinmediği gibi bu özelliklerin hepsi Soylu'ya cuk diye de oturmuştur.

Kuşkusuz Zübüklüğün günümüzdeki en iyi temsilcisi Erdoğan'dır. Zübük karakterine içkin olan ne varsa, hat-ta fazlasıyla, kendinde ete kemiğe bürünen bir karakter olarak takdiri hak ediyor diyebiliriz! Erdoğan'ı diğer tüm Zübüklerden ayıran hep bir adım ilerde olması yani Zübük cesaretini en iyi şekilde temsil etmesidir. Zübük cesaretini hâkim olanın, daha doğrusu efendilerince iktidarı için yol verilmiş ve destekleniyor olanın pervasızlığı diye de tanımlayabiliriz. Diploma tartışmaları hatırlanacaktır. Akademik kariyerine kanıt sunamayan Erdoğan kariyerine fahri doktora belgeleri ile devam etmekte diğer bir ifade ile Zübük siyasetinin hakkını vermektedir.

Düzen içi siyasetin çapsızlığı ya da bu kadar absürt karakterin bu kadar doğal bir şekilde kendine yer bulabilmesi tesadüfi olmasa gerek. Doğrudur, kriz koşulları popülist siyaseti ve bu siyasete uygun düşen uçuk karakterleri olağanlaştırabiliyor. Ama ülkemiz açısından farklı bir durum söz konusu. Çapsızlık burjuva siyasetin mottosu adeta. Bu gerçeklik burjuva-feodal siyasete içkin bir özellik olarak da tanımlanabilir. Dikkat edilsin bu şahısların hepsi devletin karakteri ile de örtüşüyor. Devletin niteliğini kendi karakterlerinde cisimleştiriyorlar. Sadece iyi birer yalancı değiller. İnsanların duygularını sömürmekte usta oldukları gibi iyi birer tüccardırlar. Yoksulluğu hep halka reva görürken mal mülkü kısacası zevküsefayı kendilerine layık görüyorlar.

Burjuva feodal siyasetin fitratında Zübüklük olabilir; fakat yoksul, emekçi halkın çıkarlarını hiçbir şekilde temsil etmeyen Zübükler halkın kaderi değildir, olamaz.

Agrobay işçilerinin Ankara'ya yürüyüşü başladı

İzmir Bergama ilçesinde bulunan Agrobay Seracılık firmasında çalışırken Tarım İşçileri Sendikasına üye oldukları için 22 Ağustos 2023'te işten atılan ve sera önünde oturma eylemine başlayan işçiler, 7 aydır taleplerinin karşılanmaması üzerine Ankara'ya yürüyüş başlattı.

Bergama Kapalı Pazar yeri önünde basın açıklaması yaparak yola çıkan işçiler, "Bizden Çaldığınız Her Şeyi Geri Alacağız" pankartı açarak sık sık "Sendika Haktır Engellenemez", "Direne Direne Kazanacağız" Ve "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganları attı. İşçilere, çevre ilçelerden gelen kadın örgütlerinin yanı sıra çok sayıda kişi destek verdi.

"BURADA OYUN OYNAMIYORUZ"

İşçiler yürüyüşe başlamadan Agrobay patronu Arzu Şentürk'e seslendi ve haklarını istediklerini vurguladı. "Burada 1,5 yıl sigortasız çalıştım. Alamadığımız aylıklarımız

ve tazminatımız var. Bizi burada oyun oynuyor mu sanıyor. Çok büyük günah işliyor. Bizimle dalga mı geçiyor. Taş yüreğini yumuşat da bize emeğimizi ver." diye seslendi.

Tarım Sen Başkanı Umut Kocagöz, "Seçimden sonrası bekleyecek halimiz yok. 210 gün oldu ve işçiler ne maaşlarını ne de tazminatlarını aldı. Bu ülkede Çalışma Bakanlığı nerede? Çözmüyorsa biz Ankara'ya geleceğiz ve bakanlığın önünde direneceğiz" dedi.

Tarım Sen üyesi işçiler haklarını gasp eden anlayışa karşı tek çarenin direnmek olduğunu belirtti. Onurlu bir yaşam için yürüyeceklerini dile getiren işçiler, Agrobay ile süreç başlattıklarını belirterek korkmadan direneceklerini belirtti.

İşçiler, sloganlarla Ankara'ya doğru yürüyüşüne devam ediyor.

Emekliler 41 ilde eylemdeydi

Emekliler, kendilerine dayatılan yoksulluk ve açlık düzenine karşı 41 ilde sokağa çıktı.

Tüm Emeklilerin Sendikası tarafından Türkiye'nin dört bir yanında düzenlenen eylemlerde iktidara seslenen emekliler sessiz kalmayacaklarını haykırdı.

"BANKLARA HAPSEDİLEN BİR YAŞAM"

İstanbul'da Kadıköy Rıhtım'da gerçekleştirilen açıklamaya Tüm Emeklilerin Sendikası Genel Başkanı Z. Abidin Ergen okudu. Ergen emeklilerin yaşadıkları sorunları çarpıcı bir biçimde gözler önüne serdi: "Emekliler bırakın beslenmeyi, yatağa aç giriyor, karnını doyuramıyor. Emeklilerin tek gidebildiği yer, parklardaki belediye bankları oldu. Boş bank bulan şanslı sayılıyor. Tabii hava soğuk veya yağışlı değilse... Emeklilerin kaliteli yaşlanmasının ölçütü, banklara hapsedilen bir

yaşam oldu. Bu onur, bu iktidarın!"

Ergen, "Boş vaatlere kulak asmayın, haklarınızın çalınmasına sessiz kalmayın. Kurtuluş kendi ellerinizde. Onun da yolu örgütlenmekten geçer." diye seslenerek örgütlenme çağrısı yaptı.

Ardından talepler sıralandı: "2008'de uygulamaya konulan 'Sosyal Güvenlik Reformu' iptal edilmeli. Memurlara verilen seyyanen ödenek, bütün emeklilerin maaşına eklenmeli ve en düşük emekli maaşı, işe yeni başlamış en düşük memur maaşına eşitlenmeli. Prim günü, çalışma koşulları, eğitim gibi diğer kriterler göz önüne alınarak maaş ayarlamaları yapılmalı. Sağlığa erişim kolaylaştırılmalı ve istisnasız katkı payları kaldırılmalı, her türlü muayene, tedavi ücretsiz olmalı. 'Toplu Sözleşmeli Sendika' yasası çıkarılmalı. Sendikalarımıza dokunulmamalı, açılan kapatma davaları geri çekilmeli."

HER YANI SAHTE BİR SEÇİM

Son yıllarda seçim gündemi geniş halk kitlelerini birçok açıdan yönlendiriyor, onları kendi biricik kurtuluş yollarından saptırıyor. Sapılan bu yol halkın çıkarlarından uzak egemen sınıflara hizmet eden bir yol. Bu yolda halkın “huyuna, suyuna” gidecek her şey mübah sayılıyor. Halk için bu yol tanındıktır, kullanılan isimler, zamanlar, araçlar değişse de bu yol geçmişten beri değişmemiştir. Bu yolda sayısız aktör rol almıştır. Bu aktörlerin genel karakterlerinin neredeyse aynı olması da halkın bildiklerine dahil edilmesi gerekir.

Gelelim günümüz seçimlerine; bu değişmeyen yolda, bugünün öne çıkan egemen sınıfların propaganda araçlarına. Afiş, medya ve pek halk sever imajı veren ziyaretlere... 2023 Mayıs seçimlerinde kitlelere “seçim ile değişir” propagandası yapıldı. Egemen kliklerin birinde “beka için bir ol” diğeri “bahar geliyor” söylemleri geniş halk kitlelerine sıkça ve çok güçlü biçimlerde propaganda edildi. TC için işler yolunda gitmiyordu ki AKP-MHP bloku propaganda tercihini buna yaslanarak “Bir kez daha bizi seçin, düzeltereğiz” dedi. CHP ve şürekâsına ise beceriksiz muhalefet ve öfkeli kitlelerin isyanını yalıtın “bekleyin” çağrısı kaldı. 2023 Mayısında çıkarıcı “birlikler” oluştu ve kitlelere “beraberlik” görüntüsü zoraki olarak verildi. Bugün belediye seçimlerine ise bu bozulan, yıkılan ve tahrip edilen birliklerle gelindi. Üstelik kriz, yoksulluk ve hak gasplarının pervasız olduğu bir dönemde vuku bulacak bu yerel seçimler!

SEÇİMLER KOCA BİR SİRK

Seçimler dünden bugüne devrim süreçlerinin ilerlemediği koşullarda düzenin yeniden dizaynı için önemli bir araç olmuştur. Egemenler seçim propagandası için devasa bütçeler ayırarak seçimden galip çıkmanın peşinde. Harcanan bu paraların kullanımı ya da pay edilmesi belirleyici midir? Kuşkusuz etki eden

yönleri vardır. Hazinesinden alınan devasa bütçeleri, belediyelerin (özellikle kayyımların) reklam için açtığı ihaleleri gördük. Böylesi bir kriz ve baskı ortamında sadece afiş ve reklamlara harcanan bu bütçeler trajiktir. Faşist partiler için bu bir ihtiyaçtır; çünkü birkaç yıl daha “onaylanmaları” gerekiyordur. Seçimler özellikle sokaklarda çok daha görünür durumdadır. Neredeyse her köşe başında, caddede, köprüde, billboardda partilerin adaylarını görüyoruz. İlginçtir ki halka karşı işlenen suçlarda en ön sırada olan bu faşist partiler, hiçbir şey yaşanmamış gibi “gülümseyen” fotoğraflarını afişe ediyorlar. Halkın “seçim ile değişir”e karşı beklentisi dünden bugüne çok zayıflamıştır. Bıktırıcı Demirel’den bezdirici Erdoğan’a varan süreçte halk pek usanmışa benziyor. Bunu işçi, esnaf, öğrenci, genç, kadın vd. kısacası toplumun her kesiminde görmek mümkündür. Seçimlerdeki belirleyici ilke olan “halkın sandığa gitme zorunluluğu” sanki halk oylamasının belirleyici olduğu algısı yaratıyor: Seçmezsem seçilecek olandan sorumlu olurum, dolayısıyla seçmeliyim düşüncesi seçimlerin halk içindeki önemini koruyan temel bir fikir. Halbuki belirlenen ve çoktan karar verilen adaylar söz konusudur. Bunların seçim dönemlerinde heybelerinde taşıdıkları vaatler dahi kendilerine rağmen önceden belirlenmiş içi boş vaatlerdir. Eskiden daha az rastladığımız olgulardan biri bakanların ya belediye başkanlığına aday olarak ya da destekleyici olarak yerel seçimlerde öne çıkmalarıdır. Yönetim kendilerinde değilmiş gibi aynı vaatleri süsleyerek halkın karşısına çıkarıyorlar. Elbette “muhalif” görünüp aslında iktidardan beslenen muhalefet parti adayları da aynı konumdadır... Devasa bir sirk çadırının içerisinde kendilerini beğendirmeye çalışanlar türlü şakla-banlıklarla gerçek sorunları örtmeye çalışıyorlar.

Vasıfsız karakterler seçim süreçlerinde halkı yönetme iddiasıyla boy gösteriyor. Halkın sorunlarının tartışılmadığı, sömürü

koltuğunu kapma yarışında gerçeklikten kopuk gündemlerin yer aldığını görüyoruz. Özellikle belediye seçimlerinde bu tarz adayların pespayeliği daha görünür oluyor. Yıllardır aynı koltukta kalanlar, yıllardır sömürü ağını dizayn edenler kolay kolay vazgeçmiyorlar.

BELEDİYE Mİ ÇÖZER?

Belediye seçimlerinde toplumsal sorunlardan yerel sorunlara kadar birçok gündem konu edilir. Bu sorunların çözüm merkezi belediyeler midir? Seçimlerde yapılan her propaganda yerelin sorunlarını tümünden çözmeye çalışan yaklaşımlarla dolu. Belediyeler, merkezi yönetimden ayrı, “özerk” statüde tartışılan ya da çözüm projeleri sunulan sorunları çözebilecek bir yapıya sahip midir? Geçtiğimiz seçimlerde de gördüğümüz gibi iktidardaki partilerden farklı bir parti kazanmışsa iktidar onu çaresiz bırakabilir, “tek şahsın” pervasız söylemi ile doğal gazsız bırakabilir, hatıta deyim yerindeyse “aç da bırakabilir.” Kayyım atayarak istediği müdahaleyi de yapabilir! HDP belediyelerine atanan kayyımların birer kıyım makinesi gibi çalıştığı sır değildir. Üstelik “el çektirilen” başkanların ve eş başkanların birçoğunun suçlamalardan aklanmaları da ayrı bir gerçeklik. Cezalandırılanların ise görevlendirilmiş yargıca cezalandırıldıkları biliniyor. Unutulmuşsa diye hatırlatıyor kendini faşizm, sıklıkla... Faşist partilerin hâkimiyetindeki her yönetim egemen sınıf çıkarılarının koruyucu şövalyesidir. Türlü yolsuzlukların, yerele göre egemen olan şirketlerle ilişkilerin adeta merkezidir. Halkın karşısına çıkarılan adaylar da merkezi yönetimin ve ekonominin sürdürücüsü olabilecek kişilerdir. O kişiler seçilmek zorundadır, düzen kendini bunlarla düzenliyor, organize olup kitlelerin önüne “seçilecekler” olarak çıkıyorlar. Seçilmeleri bir zorunlulukla zuhur ediyor. Özellikle daha küçük bölgelerde daha kalıcı hale gelmiş feodal yapılar, o kentin sahibidir! Tıpkı Trabzon’un Of ilçesini 150 yıldır aynı ailenin

yönetmesi gibi. 1847 yılında kurulan ilçe belediyesinin ilk başkanı olan Sarıalizade Ömer Lütfü’nün ardından aynı aile 150 yıldır seçim kazanıyor. 150 yıllık çare bir çaresizlik alameti değil midir?

Faşist partiler yerellerdeki sorunları çözebilen bir konumda değildir, olmamıştır. Genel ekonomik ve toplumsal sorunlardan bağımsız bir yerel anlayış olamaz. Fakat yerel yönetimler ve tabii ki yerel seçimler de halkı manpüle etmenin bir aracı olmuştur. Seçim sonrası yapılan ama daha çok da seçim öncesinde tercih edilen yüzeysel “iyileştirmeler” bugüne kadar yeterli olmuştur. Bir belediyede çalışmalarda yoğunlaşma görülüyorsa halkımız seçimlere az kaldığını hemen anlar ve bunun mavrasını mutlaka yapar! Herkesin bildiği yollar, bozulup yeniden yapılır. Bir yere çirkin ama görkemli bir bina dikmek marifettir! İşte uzun zamandır halka anlatılan belediyeçiliğin hikâyesi de budur. Sömürü için dizayn edilmiş yönetim düzeninde, halkın çıkarları için hiç yer yoktur. Pişkince çekilmiş fotoğraflar ile halka karşı yalan gülümsemeler vardır!

KUKLA OLMAYA İZİN VERME, DEĞİŞTİR

Tüm seçimlerde olduğu gibi halkın gerçek gündemi için yerel seçimlerde de yer yoktur. Egemen sınıfların varlığı ve çıkarları bunu gerektirir. Onlar varlıklarının gereği olarak halkı sömürmenin yollarını aramaktırlar. Bu yüzden seçim zamanlarında sokaklardaki devasa posterlere iyi bakalım. Sahteliğin, yalanın ve kandırmanın maskesidir her biri ve bu maskeler her düzen partisine aittir! Nasıl ki seçim bittikten sonra bu devasa posterler sokaklardan incek işte o zaman “halk sevgisi” de tekrar rafa kalkacaktır. Egemen sınıflar aralarında devasa basın ordusu, reklam afişleri ile tüm varlığı birkaç ay süren seçim çalışması bırakıyor. Sonrası ise sömürü düzenin aynen devamı oluyor. Seçimlerde halkın özgür tercih hakkı hiçbir zaman olmamıştır. “Ya bize ya da bize oy ver” anlayışıyla halkın karşısına çıkartılan kişiler, zorunlu bir düşünceye hapsedilmiştir. Gerçekleri kavrayarak halkın kendi çıkarları için ezilen kitlelerin birliği zorunludur. Faşist partiler ve kişiler etrafında seçmeye zorlanan anlayış yok edilmelidir. Seçimler, gerçekliğin üstünü örten bir maskedir ve bu maske söküp atılmalıdır!

Beyazıt'tan Filistin Katliamına: Kınamak Yetmez İsrail'e Tam Boykot!

Siyonist İsrail'in 7 Ekim'den bu yana Gazze'ye yönelik saldırılarında hayatını kaybeden, yaralı ve kayıp olanların sayısı 110 bini aştı. Katledilenlerin yarısından fazlasını ise çocuklar ve kadınlar oluşturmaktadır. Bütün dünyanın gözü önünde büyük bir katliam gerçekleştirilmekte. Emperyalist devletler ve onların uşakları açıkça timsah gözyaşı dökmektedir. Bir yandan "kınamalar" yöneltirlerken öte yandan dolaylı veya dolaysız İsrail'e destek vermekteler. Bu ikiyüzlü politikaların başını çeken devletlerin başında da TC devleti gelmekte. Filistin'deki direniş örgütlerinin herkes için ilettiği "İsrail'e karşı mücadele" çağrısı Türkiye'de özellikle gençlikte yankı buldu. Fakat devletin bütün "Filistinli kardeşlerimizin yanındayız!" söylemlerine rağmen bütün ilişkilerin gerçek anlamda kesilmesini isteyenlere saldırması gerçek yüzünü ortaya çıkardı ve çıkarmaya devam ediyor. Bizim de aralarında olduğumuz gençlik örgütlerinin Ambarlı Limanı'nda gerçekleştirmek istediği eyleme yönelik saldırı ve akabinde açılan soruşturmalar da bunun en açık göstergesidir.

FİLİSTİN İÇİN ÖĞRENCİ DAYANIŞMASI

Bizim de örgütleyicisi olduğumuz Filistin için Öğrenci Dayanışması (FÖD), 13

Mart Beyazıt eylemiyle oluşumunu duyurdu. BDS (Boykot, Tecrit, Yaptırımlar) Türkiye hareketinin çağrısıyla başlayan süreç bizim ve diğer gençlik örgütlerinin katılımlarıyla devam etti. Siyonist İsrail devletine karşı Filistin ile dayanışmayı büyütmek amacıyla başlatılan FÖD, özelde öğrenci gençlik arasında Türkiye'de okuyan Filistinli öğrencilerle ve önümüzdeki süreçte Türkiye'ye gelebilecek Filistinli öğrencilerle dayanışmayı büyütmeyi hedeflemektedir. FÖD olarak okuduğumuz basın açıklamasında oluşumu ve hedefleri şöyle açıkladık:

"Filistin halkı elindeki tüm imkân ve araçlarla dünyanın en gelişmiş teknolojisi ve silahlarıyla donatılmış bir işgal ordusuyla savaşıyor ve şu üç talep etrafında birleşiyor:

- "Filistinli mültecilerin geri dönüş hakkı
- "Filistin tarihsel toprağı üzerinde işgal ve sömürü düzeninin bitmesi
- "Kendi toprağı üzerinde özgür ve eşit yaşama ve kendi kaderini tayin etme...

"Dünyanın her yerinde örgütlenerek Filistin davasını sahiplenilen ve kendi mücadele süreçlerinin bir parçası haline getiren Filistin'le Dayanışma Hareket-

leri'nin bir uzantısı olarak; Türkiye'deki üniversitelerde, okullarda ve gençliğin bulunduğu tüm çalışma alanlarında Filistin davasıyla dayanışmayı örgütlemek, ırk ayrımcı işgal devletinin meşruiyet ve güç kazandığı alanlarda kurduğu tüm ilişkileri durdurmak bizim görevimizdir.

"Geleceğin işçileri, sağlıkçıları, hukukçuları, mühendisleri, kültür emekçileri, akademisyenleri, teknoloji emekçileri, basın emekçileri ve tüm alanlarda bulunacak olan bizler bu özgürlük mücadelesi etrafında birleşerek Filistin halkıyla, Filistinli öğrencilerle ve Filistin akademisiyle dayanışmayı yükselteceğiz, aynı zamanda uluslararası BDS hareketinin taleplerinin üniversitemizde yer bulması için mücadele edeceğiz...

"On yıllardır üniversiteleri ve okulları kuşatılan, dünya ile özgürce ilişkilene haklarından mahrum bırakılan Filistin akademisi ve öğrencilerinin yanındayız. On yıllardır üniversiteleri, evleri basılarak öldürülen ve tutuklanan, bilgiye erişimi engellenen Filistinli öğrencilerin yanındayız. Bugün Gazze'de okulları, üniversiteleri ve kütüphaneleri bombalanarak yok edilen, işgal ordusu tarafından evleri kundaklanan Filistinli öğrencilerin yanındayız.

Filistin halkı Siyonist sömürgecilikten kurtuluncaya, ırk ayrımcı rejim tarihsel Filistin topraklarından sökülüp atıluncaya, Filistin halkı tarihsel haklarına ve özgürlüğüne kavuşuncaya kadar bu dayanışma bayrağı elimizden düşmeyecek!"

BDS HAREKETİ

Devletlerin yıllardır süregelen İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarına karşı cılız tavırları 2005 yılında BDS hareketinin tetikleyicisi oldu. Hareket, emperyalist devletlerin, onların kuklalarının ve İsrail'in Filistinlilerin haklarına ısrarla inkârı, katliam ve saldırılara karşı ise sessiz kalmaya devam etmesi karşısında doğmuştur. 2005 yılındaki BDS Filistin yüzlerce kurum, kuruluş ve örgütün imzacısı olduğu bir metin yayımladı. Bu metinle Filistinlilerin özgürlük, adalet ve insanlık onuru mücadelesinin köklü geleneğini sürdürerek, kendi kaderini tayin hakkının üstünlüğünü savunmak için çağrı yapıldı. Kısacası BDS hareketi dünyanın dört bir yanından Filistinle dayanışma üzerinden birleştiren mücadelelerden, geçmişteki Güney Afrika Apartheid'ına karşı mücadeleden esinlenerek devletlere karşı baskı ve karşı-güç olarak kitlesel eylemleri harekete geçirmeye çalışmaktadır.

Bir YDG Okuru

Devrimci Demokrat Güçlere Saldırının Yeni Bir Aracı Olarak “TERÖRİZMİN FİNANSI” OPERASYONLARI

Devrimci-demokrat, yurtsever ve komünistlere dönük sindirme, yok etme, tutuklama vb. saldırılarını faşist diktatörlük, kuruluşundan beri her döneme uyarladığı yöntemlerle sürdürdü. Bu bazen “jurnalcilik” ile kitlesel tutuklamalarla, faili meçhullerle, komplolarla yapılırken bazı dönemler itirafçılığın gerekçe yapıldığı saldırılar öne çıkarılarak devrim mücadelesi darbelenmeye çalışıldı. Tüm geçmiş sürece ve bugüne baktığımızda her dönem özellikle bir saldırı biçiminin bilinçli olarak öne çıkarıldığını, medyatik hale getirildiğini ve bunun üzerinden topluma bir mesaj verildiğini görürüz.

12 Eylül ve öncesinde faşizm işkence altında aldığı ifadeleri servis ederek tüm topluma teslimiyeti dayatıyordu. Kimi zaman düşkünleşenleri televizyonlara çıkararak bu durumu olağanlaştırıyor, hainliği sıradanlaştırıyordu. Bu gerekçelerle binlerce devrimciyi tutukluyor, cezalar yağırdıyordu. 1990’lı yıllar işkence tezgâhları, infazlar ve faili meçhuller demektir. Devrimci-demokratların bu yöntemlerle sindirilmeye çalışıldığı, tutuklandığı bu dönemde halka da bu saldırılarla ölüm sessizliği dayatıldı. Halkın örgütlü güçlerinin öncüler, aydınlar, sanatçılar bu konseptte bilinçli olarak hedeflenerek saldırılar sistematikleştirildi. 2000’lere geldiğimizde devrim mücadelesinin parıldayan siperleri,

hapishaneler faşizmin menzilineydi. Hapishanelerde devrimci tutsakların elde ettiği kazanımlar faşizm için tehdit demektir. F tipi saldırısıyla devrimcilerle toplumsal mücadelenin bağının kökten kopartılması hedeflendi; çünkü devrimciler hapishaneleri de mücadele alanı haline getirmekte oldukça başarılıydılar. Fethullahçıların da egemen klikle iş tuttuğu dönemler, tape ve devrimcilere kurdukları komplolarla öne çıktı. Günlük yaşamın olağanlığı içerisindeki her konuşma ve iletişim türü kriminalize ediliyor, tutuklama ve yargılama gerekçesi haline getiriliyordu. Bu dönemde dinlemeler o kadar yaygın bir hal almıştı ki “devlet tarafından dinleniyoruz” algısı tüm toplum tarafından kabul gören bir durumdu. Burada da saldırının salt devrimcilerle sınırlı kalmadığını görüyoruz.

2015 sonrası süreçte egemen klikler arası dalaşın yeni krizlerle birleşerek son noktada açık çatışmaya dönüşmesinin ardından devlet içerisinde AKP-MHP eliyle reorganizasyona gidildi. Yeni faşist blokun temel çalışma mekanizması kendini ilk andan açıkça deklare etti: “15 Temmuz Allah’ın lütfu”ydü. 15 Temmuz gerekçesiyle OHAL ilan edilmiş, çıkarılan KHK’lerle bir dizi yeni faşist uygulamanın “yasal” dayanakları oluşturulmuştu. Devleti ve organlarını “arındırma” hamlesi olarak başlatılan

bu uygulamalarla devrimci-demokrat güçlere yönelik saldırılar türlü biçimlerde artırıldı. Demokratik kitle örgütleri, sendikalar, aydınlar, demokratik hak ve özgürlükler yeni süreçte bir bir hedeflendi. Bu saldırı anaforu içerisinde alalecele geçirilen yasa, düzenleme ve içtihatlar bugün karşımıza çıkan birçok saldırının yasal zemini haline getirildi.

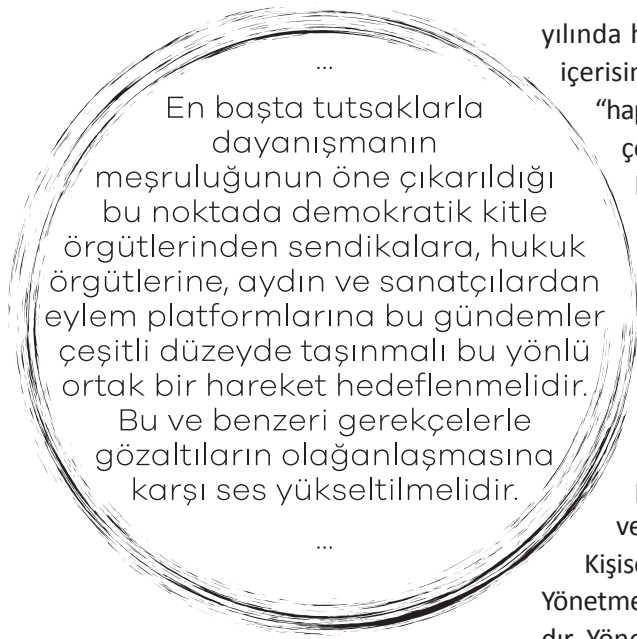
TMK’NİN OPERASYONLARA GÖRE DÜZENLENMESİ VE “FİNANS SUÇU”

Devrimci-demokrat güçlerin baskı altına alınmasında temel “yasal” ayağı TMK (Terörle Mücadele Kanunu) oluşturuyor. Bu kanun yukarıda bahsettiğimiz süreçler boyunca faşizmin çıkarlarına göre dizayn ediliyor, ekler yapılıyor ve devrimcilere, demokratlara buradaki maddeler üzerinden cezalar yağırdırılıyor. Hukukçular bu kanunun maddelerinin 15 Temmuz sonrası büyük bir keyfiyetle, AİHM (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) kararlarının çiğnenerek değiştirildiğini ve binlerce kişiye bu düzenlemeler sonucu cezalar yağırdırıldığını söylüyor. İlgili değişikliklerden iki örnek üzerine yoğunlaşmak yeterli olacaktır. Bunlardan ilki “örgüte yardım ve yataklık” olarak bilinen maddede yapılan değişiklik. 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu’nun “Suç işlemek amacıyla örgüt kurma” başlıklı 220. maddesinin 7. fıkrasına göre “örgüte yardım suçu”;

“Örgüt içindeki hiyerarşik yapıya dahil olmamakla birlikte, örgüte bilerek ve isteyerek yardım eden kişi, örgüt üyesi olarak cezalandırılır. Örgüt üyeliğinden dolayı verilecek ceza, yapılan yardımın niteliğine göre üçte birine kadar indirilebilir.” şeklinde düzenlendi. Peki bu değişiklik neden bu kadar önemliydi? Bu düzenleme ile itirafçılardan, polis ve jandarma fevkalatlarında geçen ifadeler üzerinden özellikle kırsal bölgelerde yaşayan halka cezalar yağırdırıldı. Bu çok bilinçli ve üzerinde çalışılmış bir konsept olarak pratikleştirildi. Özellikle T. Kürdistanı’nda bu düzenleme ile geniş bir kesime yönelmeyi sağlayacak bir dizi operasyonun yasal zemini oluşturuldu.

Diğer bir düzenleme ise 3713 sayılı TMK’nin 8’inci maddesinde yer alan “terörün finansmanı suçu”nun yürürlükten kaldırılması oldu. “BM Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Uluslararası Sözleşme”nin gerekleri öne çıkarılarak bu kanun yeniden düzenlendi. Burada ilk olarak dikkatimizi çeken nokta BM’ye (Birleşmiş Milletler) ait bir sözleşmenin neden uygulandığı. AİHM kararlarını, AYM kararlarını uygulamakta direnen AKP-MHP faşist bloku neden yasayı bu temelde düzenleme gereği duydu? Bu sorunun cevabı ilgili sözleşmenin maddelerinde karşımıza çıkıyor. İlgili maddede “Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin ‘Taliban’ ve ‘El Kaide’ye yönelik 1267 (1999) sayılı Kararı ekinde listelenen kişilerin malvarlıklarının dondurulmasına ilişkin mekanizma, bugüne kadarki uygulamalar ile paralel olacak şekilde hüküm altına alınmıştır” deniliyor. Devamında ise, “Yabancı devletlerin terörist eylemler gerçekleştirdiği veya bu türden eylemlere finansman sağladığı hususunda makul sebepler bulunan kişi, kuruluş ve organizasyonların malvarlıklarının dondurulması taleplerinin, karşılıklılık esasına göre karşılanması için Bakanlar

Kurulu Kararıyla işletilebilecek idari bir mekanizma ihdas edilmiştir. Ülkemiz de aynı Karara dayanarak yabancı devletlerden terörist eylemler gerçekleştirdiği veya bu türden eylemlere finansman sağladığı hususunda makul sebepler bulunan kişi, kuruluş ve organizasyonların malvarlıklarının dondurulmasını talep edebilecektir.” BM’nin El Kaide, Taliban gibi yapıları gerekçe göstererek yasal zeminini oluşturduğu bu maddenin özü büyük ölçüde elde edilen yüksek mali gelire müdahale etmek. AKP-MHP faşist bloku da 15 Temmuz sonrası Fethullahçıların devasa sermayesine “çökmek” için bu maddeye sığındı. Taşınmazlar, araçlar, borsa hesapları, banka hesapları, çeşitli mülkler bu yasanın maddeleri gerekçe gösterilerek el değiştirildi. Bu operasyonlarda “terör” gerekçesiyle mülklere el koyma öylesine pervasız bir hal alacaktı ki bir süre sonra bu alana “maliye polisi” bakacaktı.

Fethullahçılardan sonra bu düzenlemenin kullanışlı bir aparat olduğu fark edilerek bu yasa devrimci-demokratlara saldırıların gerekçesi haline getirildi. Peki neydi bu kanuna muhalefet etme suçu? Devletin hapishanesinde bulunan tutsağa 100 TL göndermek? Bir tarafta milyon dolarların konuşulduğu bir alan diğer tarafta ise 100 TL. Bu garabetin kaynağı TC’nin yıllardır değişmeyen bulanık suda balık avlama taktiğidir. Bu yöntemle hapishanedeki bir tutsakla dayanışma içerisinde olanlar ile bir dönem devlet kliğinde yer alan Fethullahçıların sermayedarları bir tutulmuş, aynı “suç”un olduğu gerekçesiyle ardı arkası kesilmeyen operasyonlar hayata geçirilmiştir. Bu saldırı operasyonlarının başladığı süreç dahi faşizmin mekanizmasının nasıl işletildiğini gösteriyor. Binlerce yurtsever tutsağın tecride karşı kitlesel açlık grevlerine başladığı 2019

yılında halkın tutsaklarla dayanışma içerisinde hareket ettiği bir süreçte “hapishaneye para yatırdığı” gerekçesiyle gözaltılar, tutuklamalar başladı.

MESELE ÜZÜM YEMEK DEĞİL BAĞCIYI DÖVMEK!

TC, bu saldırıyı hayata geçirirken kendi yasalarını çiğnemeyi de ihmal etmedi. Tutsaklara para yatırma fiili, “Hükümlü ve Tutukluların Emanete Alınan Kişisel Paralarının Kullanımına Dair Yönetmelik” çerçevesinde yapılmaktadır. Yönetmeliğin 5. maddesine göre; “Banka ve posta aracılığıyla gelen veya ziyaretçiler tarafından hükümlü ve tutukluların nam ve hesabına yatırılan paralar, idarece görevlendirilecek bir personel tarafından alınarak kaydedilir. Müdürü bulunan kurumlarda, hükümlü ve tutuklular hiçbir şekilde yanlarında nakit para bulunduramaz.” Bu yönetmeliğe göre tutsaklar yanlarında para bulunduramadığı için dışarıdan para yatırılması gerekir.

Devamında, tutsakların hesabına yatırılan paraların nasıl harcanacağı da aynı yönetmeliğe göre düzenlenmiştir. Yönetmelik Madde 8’e göre; “Müdürü bulunan kurumlarda kalmakta olan hükümlü ve tutukluların yapacakları harcamalar, nakit hareketi olmaksızın tutulan kayıtlar üzerinden gerçekleştirilir. Hükümlü ve tutuklular, Bakanlıkça belirlenen haftalık limit dahilinde, nakit hareketi olmaksızın, elektronik para ödeme sistemi bulunan kurumlarda bu sistem aracılığıyla, diğer kurumlarda doğrudan emanet para hesabından kantin hesabına aktarılan para üzerinden harcama yaparlar. Emanet para hesabında para bulunmaması ya da mevcut paradan daha fazla tutarda alışveriş yapılmak istenmesi veya Bakanlıkça belirlenen haftalık limitin aşılması durumunda ihtiyaç istem formu işleme konulmayarak kendisine bilgi verilir.” Yani bir tutsağın hesabında para olmaması durumunda devlet hiçbir biçimde herhangi bir ihtiyacı karşılamıyor. Elektrik, su faturaları hesaplara yatırılan paralarla ödeniyor. Kuşkusuz bu bilinmez değil. Burada amaç bilinçli bir biçimde tutsaklarla dayanışmayı kriminalize etmek, onlar üzerindeki baskı ve tecridi derinleştirmek.

Daha da ilginç olan “Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Kanunu”nda yer alan fon geliri “suçunun” bizzat Adalet

Bakanlığı tarafından işlenen bir fiil olduğu ilgili yönetmelikte karşımıza çıkıyor: “Hükümlü ve tutuklular emanet para hesabında biriken faiz gelirleri ile ilgili olarak ceza infaz kurumları lehine açık feragatte veya hibede bulunabilir. Bu paralar hükümlü ve tutukluların eğitim ve sosyal ihtiyaçlarının karşılanması ile iyileştirilmeye yönelik faaliyetlerde eğitim kurulu kararı ile kullanılır. Faiz gelirlerinden yapılan harcamalar, belge ve faturalara dayandırılır ve bir dosyada korunarak denetimlerde ibraz edilir. Faiz gelirleri, birinci fıkrada belirtilen amaçlar dışında kesinlikle kullanılamaz.” Yani bu maddeye göre tutsakların hesaplarındaki paralardan bir faiz geliri elde ediliyor. Burada da şu gülünç paradoks karşımıza çıkıyor: Devlet kendi denetiminde hesabına yatırılan parayı faizde kullanarak “terörizmin finansmanı suçu”nu işliyor!

Özellikle devrimci-demokrat tutsaklara dönük baskıyı derinleştirmek olarak da bu operasyonların hayata geçirildiğini söylemek gerekiyor. Devletin, “tutsakların tüm ihtiyaçlarını biz karşılıyoruz” söyleminin gerçek olmadığını bilmek gerekiyor. Buradaki ihtiyaçların ne olduğu kavranmadığı ölçüde neden böylesi bir saldırının işletildiğini de anlamak zorlaşıyor. En başta hasta tutsaklar, hapishane idaresi tarafından verilen yemekleri; besleyici olmadığı, kullanılan malzemelerden kaynaklı sağlıksız ve diyetlerine uygun olmadığı veya takviye gıdaya ihtiyaç duydukları için besinleri kantinden almak zorundalar. Yine çeşitli ortopedik ve fizyolojik rahatsızlıkları olan tutsakların kullanmış oldukları yatak, yastık ve diğer gereçlerin ücreti tutsak hesaplarından karşılanmaktadır. Politik kimliklerinin bir gereği olarak yoldaşları ile haberleşme için kullanmış oldukları posta ücretleri ve aileleriyle görüşmede kullandıkları telefon kartlarının ücretlerini de tutsaklar karşılıyor. Dergi, kitaplar bilinçli bir biçimde aboneliklere bağlanmış bunun için de yine tutsak hesaplarından ücretler alınmaktadır. Bu anlamıyla tutsakların ihtiyaç duydukları her şeyin ücret gerektirdiği bir hapishane koşullarında para gönderme fiilini suç olarak değerlendirmek onlara dönük saldırı politikasının bir ürünüdür.

SALDIRILAR HER DÖNEM ORTAK MÜCADELE İLE İŞLEVSİZLEŞTİRİLDİ

Bahse konu saldırı politikaları tarihin her kesitinde özgün bir biçimde yeni tarzlara uyarlanarak sürdürülse de öne çıkan temel nokta: bu yöntemlerin bir

süre sonra işlevinin azaldığı gerçekliğidir. Bunun çok çeşitli nedenleri olsa da belirleyici olan bu yöntemlere karşı devrimci-demokrat ilerici güçlerin ortak hareketi ve bununla eşanlı olarak sürdürülen hukuki mücadeledir. Hem tutsaklarla dayanışmayı büyütmenin hem de bu “suç” gerekçeli operasyonların engellenmesi adına geniş kitlelere seslenmek buradaki esas politikayı anlatma görevi ile karşı karşıyayız.

Devrimci-demokrat güçlerin zayıflığı, kitlelerin örgütsüzlüğü, saldırıların yoğunluğu göz önünde bulundurulduğunda bu noktada yapılabilecekler sınırlı gibi görünebilir. Ancak en başta bu konuda ortak tutum alınarak geliştirilebilecek bir yan yana geliş ihtiyacı vardır. Bu ortak hareket orta ve uzun vadeli hedeflerle donatılmalıdır. En başta tutsaklarla dayanışmanın meşruluğunun öne çıkarıldığı bu noktada demokratik kitle örgütlerinden sendikalara, hukuk örgütlerine, aydın ve sanatçılardan eylem platformlarına bu gündemler çeşitli düzeyde taşınmalı, bu yönlü ortak bir hareket hedeflenmelidir. Bu ve benzeri gerekçelerle gözaltıların olağanlaşmasına karşı ses yükseltilmelidir.

Burjuva-feodal medyanın “terör” demagojisine karşı en geniş demokrat medyaya seslenilmeli, kitlelere ısrarla tutsaklarla dayanışmanın suç olmadığı anlatılmalıdır. Hukuk örgütleri öncülüğünde ilgili yargılamaları boşa düşürecek ortak bir savunma dili ve tutum açığa çıkarmak da önemlidir.

Dayanışmanın meşruluğunu en temelde kitlelere anlatmak bu noktada da toplumun en ileri temsilcilerini harekete geçirmek gibi bir hedefle eylem ve etkinlikler örgütlenmelidir. Tutsak ailelerinin 12 Eylül karanlığına karşı Ankara yürüyüşleri, İHD gibi bir kurumu açığa çıkardığı gibi tutsaklarla dayanışmanın meşruluğu noktasında önemli bir kilometre taşıydı. Bu bağlamda iç içe geçmiş ve birbirini besleyen süreçlerin ortak bir perspektif açığa çıkarılarak örgütlenmesi içeride ve dışarıda mücadelenin geliştirilmesi adına önemlidir. Gözaltı ve tutuklamalarla sınırlı bir ortak mücadelenin yerine tutsak aileleri örgütlenmelerinin ve devrimci-demokrat kurumların öncülüğünü yaptığı ortak ve güçlü bir eylem birliği bu saldırıyı püskürtebilir. Bu bilinçle tüm devrimci-demokratları, yurtseverleri bu gündeme yoğunlaşmaya, sorumluluk almaya çağırıyoruz.

Yunanistan'da Eğitim Ticarileşiyor: YUNANİSTAN'DA ÖZEL ÜNİVERSİTE İSYANI

“Rakipsiz kapitalizm” ucubesiyle birlikte kamusal yükümlülüklerinden bir bir arınan devlet anlayışının egemenleşmesiyle eğitim sistemleri de hemen her ülkede ticari bir nitelik kazandı. Özellikle Sanayi Devrimi sonrasında iş gücü ihtiyacının artmasıyla birlikte eğitim, iş gücü piyasasına uygun bireyler yetiştirmenin bir aracı olarak devletin bir hizmet alanı olmaya başlanmış ve zamanla bu alanda ciddi mesafeler alınmıştır. Elbette bu zamanda da eskiden olduğu gibi özel statülü, yönetici yetiştiren eğitim kurumları var olmuştur ve buralarda “özel” öğrenciler yetiştirilmiştir. Bununla birlikte halktan çocukların ve gençlerin iş gücü piyasası için hazırlanmaları devlet himayesinde gerçekleşmeye başlamıştır. Bu özellik kapitalizmin gelişmesiyle ortaya çıkmıştır. Bu dönemde artık eğitim endüstriyel üretim için gerekli becerilerin kazanılmasını vurgulayan bir araçtır. Okulların ve üniversitelerin yaygınlaşmasıyla birlikte, eğitim artık bir pazarda alınıp satılan bir hizmet haline gelmiştir. Parasal kaynaklara erişimi olanlar daha iyi eğitim imkânlarına sahip olurken kaynakları sınırlı olanlar bu imkânlardan mahrum kalmaktadır. Bu durum, eğitimde sosyal adaletsizliği derinleştirmiştir.

Derinleşen eşitsizlik ile birlikte dünya genelinde özel üniversiteler öğrenci hareketleriyle karşı karşıya gelmektedir. Örneğin, öğrenciler maliyetlerin yüksek olması, eğitim kalitesindeki endişeler, şeffaflık eksikliği, eğitimin kâr amacı gütmesi konusunda direniş göstermektedirler. Bu direnişler genellikle devrimci gençlik örgütleri, öğrenci birlikleri, aktivist gruplar veya çeşitli kitle örgütleri tarafından yürütülüp, öğrencilerin haklarını savunma, eğitim sistemine katılımı artırma ve daha adil bir eğitim ortamı sağlama amacını taşımaktadır. En güncel örnek olarak ise Yunanistan'daki öğrencilerin özel üniversitelere karşı koyuşunu gösterebiliriz. Her ne kadar toplumsal bir tepki oluşmuş olsa da özel üniversite yasasına onay verildi. Gene de vurgulamak ve dikkat çekmek gerekir ki bu onay meydanlarda ve amfilerde verilmedi. Öğrencilerin buna karşı tepkisi ilk başta olduğu kadar olmasa da halen

devam etmektedir.

Avrupa genelinde özel üniversitelerin yükselmesini sağlayan koşullarla birlikte Yunanistan'daki eğitim sistemi de tartışılmaya ve bu değişime iteklenmeye başlanmıştır. Özel üniversitelerin yaygınlaşmasıyla birlikte, eğitimin özelleştirilmesi ve ticarileştirilmesi gibi endişeler bir süredir artmıştı. Yunanistan'da eğitim, toplumun ve öğrencilerin üzerinde derin etkiler bırakan önemli bir tartışma konusu haline gelmişti. Özellikle özel üniversitelerin gündeme gelmesiyle birlikte, ülkede eğitim sistemi ve öğrenci hakları konusunda büyük bir tartışma başlamıştır. Yeni muhafazakâr hükümetin çıkardığı yasa taslağı sonrası Yunanistan'ın başkenti Atina'da binlerce öğrenci ülkedeki özel üniversitelere karşı bir protesto yürüyüşü düzenledi.

Öğrenciler, özel üniversitelerin artan popüleritesi ve yaygınlaşmasıyla ilgili endişelerini dile getirerek eğitim sisteminin geleceği konusunda uyarılarda bulundular. Hükümetin asıl hedefinin üniversitelerdeki siyasi hareketlilik olduğu, polis gücünü okulların içerisinde barındırmayı amaçladığı belirtildi. Öte yandan yabancı akademik kuruluşlarla iş birliği yapılarak eğitimin prestij kazanacağı iddiasındaki bu yasa taslağına yalnızca öğrenciler değil 200 profesör dilekçe imzalayarak karşı olduklarını belirttiler. Özü itibarıyla günden güne kitleselleşen öğrenci eylemleri sadece birkaç bireyin değil geniş bir toplum kesiminin ortak endişelerini de yansıtmaktadır.

Dünya Bankası verileriyle Yunanistan'ın eğitime ayırdığı bütçe son 25 yılın en düşük seviyesine gerilemiştir. Türkiye'de de durum benzerdir. Eğitime ayrılan bütçe günden güne azalmaktadır. Elbette kamu üniversitelerinin de gerek ülkemizde gerekse de dünya genelinde tek tip insan yetiştirme amacı güttüğü bilirse de eğitime ayrılan bütçenin yeterliliğinin sorgulanması ve bu yönde bir iyileşme için mücadele edilmesi gerekmektedir. Rekabetçi eğitim sistemleri, başarılı olanları ödüllendirirken, diğerlerini geride bırakır. Bu durum, sosyoekonomik farklılıkları daha da

derinleştirir ve eşitsizliği artırır. Sürekli bir rekabet ortamında öğrencilerin yaraticılığı ve inovasyon yetenekleri baskı altında kalırken standartlaşmış testler ve sınavlar, öğrencilere sadece sınırlı bir gelişim sunar.

Kamu üniversitelerinin yanı sıra özel üniversitelerin özel sektör tarafından işletilen üniversiteler olduğu bilirse de biliyoruz ki kamu da sermayenin tahakkümü altındadır. Ancak günümüzde özel üniversiteler eğitim sisteminin önemli bir parçası haline gelmiştir. Örneğin Almanya'da 100 tane devlet üniversitesi varken özel üniversite sayısı 300'e yakındır. Türkiye'de de 77 tane özel üniversite mevcuttur ve bu üniversitelerin sayısı her geçen gün artmaktadır. Dünya genelinde de durum benzerdir. Eğitimin ticarileşmesi ve her alandan kâr elde etme amacı güdüldüğünden bu üniversitelerin sayısı da artmaktadır haliyle. Halk ve özelde öğrenciler açısından bu durum birçok dezavantajlı durum barındırmaktadır.

Öncelikle, özel üniversitelerin yüksek öğrenim maliyetleri nedeniyle erişim sorunlarına yol açabileceği bir gerçektir. Çoğu özel üniversite, kamu üniversitelerine kıyasla daha yüksek ücretler talep etmektedir. Bu durum, düşük gelirli ailelerin çocuklarının eğitim olanaklarından mahrum kalmasına neden olup eğitimdeki eşitsizlikleri artırmaktadır. Kâr amacı güden kuruluşlar yani sermaye tarafından işletilen bu üniversiteler, bazen kâr maksimizasyonu amacıyla eğitim kalitesinden ödün verebilirler. Bu durum, öğrencilerin aldıkları eğitimden tam anlamıyla faydalanamamalarına yol açmaktadır. Öte yandan, özel üniversitelerin finansal baskıları da dikkate değer bir sorundur. Ticari baskılar altında olan bu üniversiteler, öğrenci sayısını artırmak ve kârlılığını artırmak için çeşitli stratejilere başvurabilirler.

Ancak bu stratejiler, eğitim kalitesinin düşmesine yol açmaktadır. Adil kabul politikaları konusundaki belirsizlikler de özel üniversitelerin karşılaştığı sorunlar arasında yer almaktadır. Bazı özel üniversiteler, maddi durumu iyi olan öğrencilere öncelik verebilirler. Bu durum, yetenekli ancak finansal olarak

dezavantajlı öğrencilerin adaletsiz bir şekilde kabul edilmemesine ve eşitsizliklerin artmasına neden olmaktadır. Özel üniversitelerin artması kamu üniversiteleriyle rekabeti de artırır ve kamu üniversitelerinin finansal ve öğrenci kaynakları üzerinde baskı yaratabilir. Bu durum kamu üniversitelerinin kalitesinin azalmasına ve eğitim sisteminde genel bir dengesizliğe neden olur.

Yunanistan'daki öğrencilerin endişesi de esas olarak bu yönde: özel üniversitelerin genç işsizliği artıracığı ve varlıklı ailelerden gelen mezunların kayrılarak eşitsizliği derinleştireceği şeklindedir. Toplumda var olan eşitsizlik bu şekilde daha da artacaktır. Öğrenciler parasız bir şekilde erişmesi gereken eğitime ek bütçe ayırmak zorunda kalacaktır. İşte tam da bu yüzden çokça tepki almıştır bu yasa. Eğitim bir haktır ve herkesin erişmesi gereken bir ihtiyaçtır, bir kamusal bilinç olarak “ticarileştirilemezdir.”

Derinleşen eşitsizlik ve çürüyen rekabetçi eğitim sistemi karşısında öğrenci eylemleri, sadece eğitim sisteminin değil, genel olarak toplumun geleceğini şekillendiren bir güçtür. Öğrencilerin örgütlü mücadelesi toplumsal değişim ve ilerleme için önemli bir güç kaynağı olabilir. Öğrencilerin seslerini duyurması ve etkili bir şekilde hareket etmesi gelecekteki toplumsal ve politik gelişmeler üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. Bu nedenle gerek ülkemizde gerekse de dünya genelinde adil, eşit, bilimsel bir eğitim için örgütlü mücadelenin yükseltilmesi elzemdir. Yunanistan'da gerçekleşen eylemler bunun bir örneğidir. Öğrenciler, akademisyenler, öğretmenler tek yumruk olup özel üniversitelere karşı çıkmıştır. Yunanistan'da halk örgütlü gücün önemini göstermektedir. Halkta var olan hak bilinciyle hem özel üniversitelere hem de zamanında üniversitelerde polisi konuşturarak yasaya karşı çıkmıştır.

Ekonomik kriz içerisinde egemen sınıflar her türden hakkı yasa yoluyla-gerekirse zor yoluyla-gasbetmektedir. Eğitim hakkı da bunlardan birisidir. Egemenlerin her türden hak gaspına karşı mücadele etme görevi önümüzde durmaktadır.

NEWROZ RUHUyla KUŞATMAYI YARMAK

İsyan tarihimiz artık ürünün üzerinde egemenlik kurulduğu andan itibaren yazılmaya başlandı. İsyan tarihimizin, sömürüye ve zorbalığa karşı çatışmalı varlığımızın bir kesiti de Newroz'dur. Newroz'un coğrafyasına ve tarihine baktığımızda karşımıza köle emeği üzerinden yükselen zalim bir uygarlık ve buna karşı geliştirilen direniş çıkar. Kuşkusuz insanın tarihi benzer bir dizi mitolojik efsane ve ritüelle doludur. Ancak Newroz'u özgün kılan onun "ısyan"la cisimleşmiş bir anlatı olmasıdır. Bu yalın ancak son derecede etkin anlatıda Dehhak zulmüne karşı Kürt halkının Demirci Kawa'da temsil bulan bir isyan pratiği, direnişi ve mücadelesi öne çıkar. Bu noktadaki güçlü anlatı nedeniyle Newroz başta Kürt ulusu olmak üzere tüm Orta Doğu halkları için başkaldırının sembolü olarak evrenselleşmiştir.

Newroz'un bu tarihselliği ve mitolojik yanı Kürt ulusal mücadelesinin gelişmesiyle birlikte özellikle de 1970'lerden sonra yerini siyasal bir işleve bıraktı. Ulusal kimliğin inşa edilmesinden tutalım da mücadele günü olarak direnişle kutlanmasına değin geniş politik bir alanda Newroz'un asi özünden beslenildi. Faşist Kemalist diktatörlüğün "Nevruz Türklerin bayramıdır" söylemine karşı Kürt ulusu Newroz'u devasa ateşlerle görkemlileştirerek, direnişe çevirerek zorla asimilasyona karşı mücadele aracına çevirmesini bildi. Amed zindanında işkenceye, onursuzluğa, diz çöktürmeye karşı dirilişin sembolü olarak Mazlumların, Dörtlerin ellerinde yanan kibritlerle bayraklaştı. Cizre'de Berivanlaşan halkın ölüm sessizliğine karşı cüretiye Newroz. Zekiye, Ronahi, Berîvan ve Rahşan bedenleriyle Mazlum'dan sonra "Meşale Biziz" diyerek karanlığa karşı yürüyerek ölümsüzleştiler. Tam da bu öz Newroz'u salt mitolojik bir anlatı olmaktan çıkarıp bir mücadele günü, somut bir ulusal isyan haline getirdi.

Kürt ulusal mücadelesi de Newroz'u bu temelde etkin ele alarak kitleselleştirdi, siyasallaştırdı. Bu bağlamda her Newroz, önemli tarihsel kesitlere de tanıklık ettiğimiz süreçler oldu.

NEWROZ'A GİDERKEN

Kürt ulusal mücadelesi, 2024 Newroz'u yoğun gündemlerle karşılıyor. Yerel seçimler gürültüsü bir yana Kürt hareketini topyekûn sindirmeye yönelik adımlar söz konusu. Faşist diktatörlük Rojava'dan Irak Kürdistanı'na geniş bir alanda Kürt ulusal mücadelesini kuşatmaya ve yok etmeye dönük saldırı konseptini yeni işgal saldırılarıyla genişletmeye çalışıyor. Bu noktada yoğun geçen diplomatik mesainin sonuçları geçtiğimiz günlerde açığa çıktı. Faşist diktatörlüğün Dışişleri Bakanı H. Fidan'ın ABD ziyareti İsveç'in NATO'ya katılımı sonrası oluşan iyimser havayı değerlendirme amacı taşıyordu. NATO'daki ittifakı Kürtler aleyhine sonuçlandırmak için koşullar uygundu. 40 adet F-16'nın modernizasyonuna onay verilerek karşılık bulan NATO hamlesi emperyalizme uşaklığın bir sonucu olarak Türk hâkim sınıfları için daha da ileri taşınmalı, Kürt meselesi bağlamında da değerlendirilmeliydi.

ABD'den hemen dönüşte Irak devleti ile ikili-üçlü heyetler düzeyinde bir görüşme trafiği gerçekleştirildi. 14 Mart'ta Bağdat'ta yapılan görüşmelere Türk devleti adına Fidan ve Kalın'ın yanı sıra Milli Savunma Bakanı Yaşar Güler ve İçişleri Bakan Yardımcısı Münir Karaloğlu katıldı. Irak tarafında ise Dışişleri Bakanı Fuad Hüseyin, Savunma Bakanı Muhammed el Abbasi, Ulusal Güvenlik Müsteşarı Kasım el Araci, Haşd'uş Şaabi Heyeti Başkanı Falih el Feyyad, Irak Kürdistanı Özerk Yönetiminin İçişleri Bakanı Rebwar Ahmet vardı. Kürtler için meşum kararlar alınmak üzere bir araya gelindiği ilk andan itibaren

anlaşıldı. Nitekim toplantı sonrası açıklanan yedi maddeden oluşan bildirinin özeti şöyleydi: iki ülke arasında "terörle mücadele", ticaret, tarım, enerji, su, sağlık ve ulaştırma alanlarında eşgüdüm, düzenli ve sonuç odaklı çalışacak ortak daimî komitelerin kurulması. Faşist diktatörlük açısından önemli olan madde ise PKK

konusundaydı: "Taraflar PKK'nın Türkiye ve Irak için güvenlik tehdidi teşkil ettiğinin altını çizmişler ve söz konusu örgütün Irak topraklarında mevcudiyet göstermesinin Irak Anayasası'nı ihlal ettiği anlamına geldiğini kayda geçirmişlerdir. Türkiye, Irak Ulusal Güvenlik Konseyi tarafından PKK'nın Irak'ta yasaklı bir örgüt olduğu yönünde alınan kararı memnuniyetle karşılamıştır. Taraflar, Irak topraklarını kullanarak Türkiye'yi hedef alan örgüt ve uzantılarına yönelik alınması gereken önlemler konusunu istişare etmişlerdir."

İlgili bildirinin pasta süsü ise Erdoğan'ın Irak ziyareti olacak. Birçok başlıkta Irak ile ilişkilerin gerginliği nedeniyle Erdoğan 12 yıldır ziyaret gerçekleştiriyordu.

Peki TC bu adımla esas olarak somut hangi planı işletmeyi düşünüyor? Erdoğan BM başta olmak üzere katıldığı tüm toplantılarda Kürt ulusal mücadelesini işgallerle boğmayı hedeflediğini açıkça ifade ediyor. Suriye'den Irak'a uzanan genişçe bir sahada 40 km derinliğinde adına tampon dediği işgal planının Suriye ve Irak gerici devletlerinin desteği olmaksızın başarısız olacağını TC iyi biliyor. Hem geçmiş hareketlerde hem de bugünkü savaşında deneyimleyen faşist diktatörlük, adını Pençe koyduğu operasyonlarda kışın da üstlenmeyi denedi. Sonuçsuz kalan bu hamlenin sonucunda ağır kayıplar verildi, gerilla kuşatılan değil kuşatan oldu. Bu yeni adımda ise TC, Irak devletini ve KDP'yi de yanına alarak gerilla gücünü dağıtmayı hedefliyor. 600'ün üzerinde boşaltılan köy, yüzlerce üs bölgesi, yeni açılan askeri yollar nisan ayında planlanan bir hareketin hazırlığı olarak değerlendiriliyor.

Kürt Ulusal Hareketi böylesi bir operasyonu öngörmeyen, dahası yaşamayan bir yapı değil. 1990'larda brakuji (kardeş katli) denilen süreçte de TC, Irak Kür-

distanı'ndan gerillayı sökmeye çalıştı. Ancak başta gerilla tarzı savaş, taktik manevra ve coğrafi koşulları siyasal hamlelerle birleştirerek alanını daha da genişleterek kuşatmayı kirmasını bildi. Gerilla, bugünkü koşullarda gelişen teknolojinin yarattığı handikaplara göre askeri taktik geliştirmekten, kamp ve hareket tarzı değişikliğine birçok noktada yeni stratejiler üretti. Daha güneyde Süleymaniye, Kerkük, Mahmur, Musul ve Şengal alanlarında siyasal ve askeri gücünü geliştirdi. YNK'yle ilişkilerini geliştirerek KDP iş birliğine karşı ulusal birliği öne çıkartan bir hat izledi. Bu bağlamda nesnel koşullar Irak devletinin son hamlesine rağmen gerilladan ve esasta da Kürt ulusal mücadelesinden yana elverişli olmayı sürdürüyor.

ÇÖZÜM SÜRECİ TARTIŞMALARI

Newroz'a girerken Kürt ulusal mücadelesine dönük kuşatmalar salt askeri operasyonlarla sınırlı kalmıyor. HÜDA-PAR üzerinden dini hassasiyetlerin istismarı ve Kürtleri sisteme yedeklemenin hesabı yapılıyor. KDP ile Irak Kürdistanı'nda yakalanan iş birliği geçmiş dönemin aparatı HÜDA-PAR ile devam ettiriliyor. Bu partinin sözde "Kürdistanı duruş" göstermesi de tam da bu politikanın bir ürünü. Diğer yandan burjuva-feodal medyadaki kalemşorlar üzerinden İstanbul seçimleri işaret edilerek, "Kürtler DEM Parti'ye oy verip İmamoğlu'na kaybettirilirse çözüm süreci başlar, tecrit kalkar, kayyımlar atanmaz" söylemleri öne çıkarılıyor. Bu söylemlere Kürt ulusal mücadelesinden temsilcilerle kimi yanıtlar ve iyimser beklentiler içeren ifadelerle destek verilse de "ufukta çözüm sürecinin değil" Kürt halkını kandırmaktan öteye gitmeyecek bir politikanın yattığını söylemek mümkün. Özellikle "çözüm süreci" anlayışının özünde ciddi bir tasfiyeyi içerdiği, bugünkü koşulların, baskının ve gerilemenin adımlarının bu süreçlerle atıldığını unutmamak gerekiyor. Bu bakımdan çözüm süreci tartışmasının da işgal operasyonları hazırlığının da birbiriyle uyumlu olarak Kürt ulusal mücadelesini kuşatmayı hedefliyor. Newroz'un direngenliği, başkaldırı ruhu Kürt ulusuna ilham verecek yegâne yolu gösteriyor. Tarafımızı teslimiyetten yana değil Dehakilara karşı direnişi seçerek, isyan ateşini kuşanarak seçiyoruz. Ulusal kolektif haklarımızı bu yolla kazanacağımız bilinciyle mücadele bayrağını yükseltiyoruz!

Eleştirilere Açıklık ve Özeleş

Süreç ilerledikçe, tavırlar somutlaştıkça yerel seçim tartışmaları artıyor. Son olarak Dersim’de seçim tavrımız üzerine yapılan eleştiriler, değerlendirmeler ve tartışmalar bu bakımdan dikkat çekici özelliklerde. Bu sayede çeşitli anlayışlar da kendini ele vermekte. Derinliğine gerçekleşmesi için ve hatalarımızı, zaafılarımızı açığa çıkarmak için de bu tartışmalara yoğunlaşmak gerekmektedir. Sadece tartışmaları değil, bununla birlikte gelişmeleri, olayları, kimi değerlendirmeleri de bu yoğunlaşma içinde ele almalıyız. Bu genel bir yöntem olarak çalışmamızın devrimci dinamiğidir. Özellikle doğrultumuzu kavramak için eleştiriye açıklıkta ve özeleştiriye hazır olmakta en ileri seviyeyi temsil etmekle yükümlüyüz. Bu, seçimlerle gündeme gelen bir yöntem değil, komünistlerin daimi, olmazsa olmaz, her çalışma için kullandıkları bir yöntemdir. Seçimlerin stratejik bir önem taşımasından, belediye olanağının kitlelerin iktidar için mücadelesinde özel bir anlam taşımasından ya da belediyeçilik anlayışına sahip olmamızdan ileri gelen bir yöntemden bahsetmiyoruz; çalışmalarımızda içerili olan bir yöntemden bahsediyoruz.

Ele alacağımız eleştirilerin somut kaynaklarının kuşkusuz bir önemi vardır. Bazıları içimizdeki eleştiriler olmakla birlikte bazıları dışarıdan yapılan eleştirilerdir. Bunları ele almayı tercih etmemizin nedeni kaynaklarından çok bu eleştirilerin akla ilk gelen, birçoklarını meşgul eden ve bizim de yanıt vererek bazı meselelere açıklık getireceğimizi düşündüğümüz eleştiriler olmalarıdır.

TAVRIN GENELLİĞİ VE ÖZELLİĞİ

Seçimlerde izleyeceğimiz politikanın ana halkaları hakkında uzun bir süredir yazılar yayımlıyoruz. Tavrın somutlaşması ise son dönemlerde gerçekleşti. Her zaman olduğu gibi bu seçimlerde de yereldeki somut durumları, ilişkileri ve olanakları değerlendirerek hareket edeceğimizi açıklamıştık. Bununla birlikte genel durumun seçimlere katılmak için elverişsiz olduğuna işaret edip tutumumuzun seçimlere katılmak yönünde olmadığına dikkat çekmiştik. Hem devletin kayyım atamalarıyla somutlaşan saldırı politikalarının vardığı boyut hem de desteklenebilir olarak değerlendirdiğimiz DEM Parti’nin devlet tarafından dayatılan tercihler arasında sıkışmış olması seçimlerin halkın çıkarlarıyla uyumlu sonuçlar üretmeyeceğinin temel unsurlarıydı bizim için. DEM Parti bir süredir “desteklenebilecek, birlikte hareket etmeye açık düzen partisi arayışında” olduğunu görmemek mümkün

değil. Politikalarında, söylemlerinde bu arayışa yer verdiğini DEM Parti’yi izleyen herkes görmektedir. Genel seçimlerde olduğu gibi egemen klikler arasında bir seçime zorlanmanın, bir egemeni diğerine tercih etme durumunun desteklenebilir aday olgusunu ortadan kaldırmaktadır. Bazı eleştirilerde “2019’daki destek tavrımızın” bugünkü tavrımızla çelişmeli olduğu ifade edilmektedir. Açıklamalardan, durum değerlendirmelerinden, gelişmelerden kopuk olmakla bu eleştiri yüzeysel kalmaktadır. 2019’da koşullar kadar ilgili örgütlerin yaklaşımları ve pozisyonları da bugünden görece farklıdır. Bizim tavrımızın bunlardan bağımsız olarak “aynı” kalması eşyanın tabiatına aykırıdır. Bu eleştiri o günden bugüne esaslı bir değişim yaşanmadığını, bir farklılık olmadığını içerdiği için problemlidir. Bununla birlikte genel yaklaşımımızı açıklarken dikkat çektiğimiz ana halkaları tartışma veya eleştiri konusu yapmadığı için de zayıftır. Eğer bugün de 2019’da olduğu gibi “destek” olacağımızı açıklasaydık “aynı” kalmak anlamında “tutarlı” olmazdık aslında. Koşulların, ilişkilerin, ittifakların değiştiği durumda eski tavrını korumak aslında dayandığımız ilkelerin ya da ana doğrultunun değiştiğine işaret eder. Oysa yerel seçimlere dün hangi ilkelerle yaklaşıyorsak bugün de aynı ilkelerle yaklaştığımızı ifade ediyor, yazılarımızda bu tutumun altını çiziyoruz. Komünistlerin yerel seçimlerde kitlelerin çıkarları doğrultusunda hareket edeceğini ve bunun da devrim için olanaklar sağlama ve bunları kullanma, devrim için propaganda esasına dayandığını söylüyoruz. İnceleyenler bu vurgularımızı açık biçimde göreceklere. Bu seçim sürecinde koşullarını göremediğimiz ya da sağlayamadığımız budur.

2019’da Dersim’de ittifaka dahil olduk; çünkü genel olarak HDP ile hareket etmemizi destekleyen ilişkiler, ittifak politikaları, dolayısıyla komünist öznenin pratiğine olanak ve fırsat veren koşullar söz konusuydu. Bugün de DEM Parti’yle aşağı yukarı aynı yaklaşım içinde ortaklık aradık, beraber hareket etmeyi destekleyen bir ilişki için arayışlarımız ve bir beklentimiz oldu. Dersim’de seçim tavrı açıklamasında buna değinilmiştir. Kimi yorumlarda bu arayış ve beklentinin “taleplerin karşılanmaması üzerine destek verilmedi” biçiminde konu edildiğini okuduk. Yüzeysel olduğu kadar ilkelerle hareket etmenin ayrıcalığına yabancı bu yaklaşım fena halde kendine ve devrime güvensiz de olmalıdır. “Taleplerin karşılanmaması üzerine destek vermeme” eleştirisi bir ölçüde doğrudur. Ne var ki

bu konu taleplerin ya da beklentinin ne olduğu ile birlikte değerlendirilmelidir. Sorunu ve amacını belediye yönetmek, belediye kazanmak, sosyalist belediyeçilik yapmak olarak kavramayanlar olarak bizim talep ya da beklentimizin karşılığı çalışmalarımız için olanak sağlamaktır. Kendi bağımsız politikası doğrultusunda çalışmanın olanaklarını yaratmak çabası devrimci her hareketin olağan sorumluluğudur. Bu çaba hem yanlış değildir hem de ortak hareket edememenin bir nedeni olmamıştır. Aksine çalışmaların yükünü omuzlamak, sorumluluk almak bakımından bu anlamlı ve değerli de bulunmuştur. Mantıklı olan da bu yaklaşımdır. Alabileceğimiz görevlerin niteliği devrimci çalışmaların genişlemesine, zaten yaptığımız işlerin daha güçlü yapılmasına fırsat veren türden görevlerdir. Söz konusu görevleri belediye kapsamı dışında da yerine getirmekte olduğumuzu ve getirmeye devam edeceğimizi de bu bilgiye eklemek gerekir. Ortak hareket etme koşullarının oluşmamasının nedeni bu konu olmamıştır. Bunun biricik nedeni DEM Parti’nin dağınıklığıyla birlikte samimi ve dürüst bir ortaklığın zeminini yaratamamasıdır. Dersim halkı ile kurulu ilişki de bu bakımdan sorunludur. Hem ittifaka hem de ittifak sürecine halkın verdiği tepkinin doğru bir incelemesi bu gerçekliği açıkça gösterecektir. Halka güven veren bir sürecin yaşanmadığı çok açıktır. Bu sorunun da nedenleri tarafımızdan bilinmiyor değil. Bu süreçteki ilişkimizde de bu nedenlerin boyutunu gördük.

Genel olarak HDP çizgisinin devrimci-demokratik eğilimini dün olduğu gibi bugün de göz ardı etmiyoruz. Bununla birlikte bu eğilimin her zaman güçlü olmayacağını biliyoruz ve ayrıca bunun kendi başına da “tam destek” vereceğimiz türden bir eğilim olmadığı da bizim için açıktır. Bu eğilimin bir tarafı sistem içiliktir, hâkim sınıflarla uzlaşma arayışdır, ulusun (esas olarak burjuvazinin) çıkarları uğruna halkın çıkarlarını harcama, manpüle etmedir. Yanında olduğumuz haklı dava kadar karşısında yer aldığımız ya da alacağımız burjuva çıkarlar da söz konusudur HDP çizgisinde. HDP çizgisine yönelik şoven saldırıların karşısında durmak temel sorumluluklarımızdan biridir ve bu, Kürt halkının çıkarlarından hareketle savunduğumuz Ulusun Kendi Kaderini Tayin Hakkının kayıtsız şartsız kabulünden kaynaklanan bir savunmadır. Bugün için DEM Parti bağımsız siyaset geliştirmekte zayıftır. Dersim’de “kendisine rağmen gelişen ittifaka,” çok ciddi eleştirilerine rağmen katılması aynı zayıflığın

bir sonucu olarak değerlendirilebilir. En azından bu konudaki sessizlik düşündürücüdür. Bu zayıflığın İstanbul, Ankara gibi yerlerde de bariz olduğunu, hatta hatırı sayılır bir süredir DEM Parti’deki genel atmosferin böyle olduğunu görüyoruz. Seçimin koşulları ve çeşitli yaklaşımlar hakkındaki yazılarımızda bunları konu ettiğimizi, değerlendirdiğimizi takip edenler bilmektedir.

Dolayısıyla söz konusu eleştirinin önemli ölçüde sübjektif, değerlendirmelerimizden kopuk bir eleştiri olduğunu söylemeliyiz. 2019’daki “destekleme” tavrımızı olumlayan bu eleştirinin o günden bugüne yaşananları, DEM Parti’de somutlaşan kısmi değişimleri, özellikle de Kürt halkından gelen eleştirileri ve tepkileri, ortaklaşma yönündeki çabamızı tartışma dışında bırakması üstünkörülüğe işaret eder.

Görece uzun bir süredir seçim sürecine dair değerlendirmemizi ve genel politikamızı ortaya koyan yazılar yayımladık. Bu yazıların dikkat çeken yanı genel politikayı göstermekle birlikte somut tutumları belirtmemesiydi. Somut tutumlar için gerekenleri gösteren ve bunların açığa çıkarılmasını amaçlayan bir yaklaşım sunulmuştu. Somutlaşacak tavırların genel politikayla ilişkisi bu noktada belirleyiciydi. Buna rağmen genel politikayı alanlarda somutlaştırmadıkça özellikle yoldaşlarımız bir tavır yokmuş gibi değerlendirmeye, beklemeye devam ettiler. Bu da bütüncül düşünmedeki, davranmadaki eksikliğimizi göstermektedir. Oysa devrimci bir hareket için bütüncül bakmak olmazsa olmaz bir yaklaşımdır. Bu soruna eğilmek gerektiği görülmelidir. Genel politikamızdaki öne çıkan vurgulardan biri devrim propagandası yapmak üzere yerel seçimlerde yeterli koşulun olmadığıydı. Genel şartlar kadar ittifak oluşturan devrimci-demokratik güçlerin tutumları da bu bakımdan sorunluydu. Buradaki belirleyici unsurlardan biri kendi gücümüz, hazırlığımız, yetkinliğimizdir. Yerel seçimlerdeki tavırlarımızı alanlardaki özgünlüklere göre belirleyeceğimizi daha başlangıçta ifade etmiştik. Burada da belirleyici ögenin etki gücümüz olacağı açık olmalıdır. Etki edemeyeceğimiz alanlarda aldığımızın tavrın özel bir önemi olmayacaktır. Elbette bu, herhangi bir politik sürece tavsız kalmak anlamına gelmez. Tavrımızın çalışma gerektirdiğini, çalışmanın da bir örgütlülük gerektirdiğini, dolayısıyla politikanın etkinliğinin de örgütlü bir çalışmayla sağlanabileceğini bildiğimiz için bunu söylüyoruz. Bu gibi süreçlerde bir şekilde ittifaklara gereksinim duyduğumuz çok açıktır. Değerlen-

Dersim'de Partiriye Hazır Olmak Hakkında

dirmelerimizde bu noktaya özel bir önem gösterdik. Seçimlere katılım olasılığını tartıştığımız alanlar bakımından ittifak veya genel olarak iş birliği koşullarını temel almamızın nedeni bu durumdur. Sözüünü ettiğimiz bu durum kimi yerde erken kararları ve ittifakları getirirken kimi yerde de gecikmeyi getirdi.

BİR ODAK NOKTASI OLARAK SMF!

Öne çıkan eleştirilerden biri de kararlarımızda ve tartışmalarımızda SMF'nin rolü hakkındadır. SMF'nin belirleyici rolünden dahi söz edilmesi bu eleştirinin kaynağı hakkında açık bir bilgi vermektedir. Bunun da sübjektif bir değerlendirme olduğu su götürmezdir.

Belediyecilik bakımından yaklaşımlarımızda, anlayışımızda SMF ile bir ortaklaşma zeminine sahip olmadığımızı genel olarak söyleyebiliriz. Elbette dost kabul ettiğimiz SMF ile de görüşmeler yapmanın önünde bir engel bulunmamaktadır. Her defasında ifade ettiğimiz gibi ortak hareket etmenin koşulları oluştuğunda SMF de dost olarak yakınlık göstereceğimiz bir harekettir. SMF'ye karşı özel bir "saldırı politikası" izlediğimiz, ilişkimizdeki geçmiş sorunları sürekli olarak ya da fırsatını bulduğumuzda gündemleştirdiğimiz doğru değildir. Buna karşın tarihimize biraz olsun vâkıf olan herkes kabul edecektir ki SMF ile aramızdaki tartışmaların, karşılıklı iddiaların veya tespitlerin seyri ve derinliği büyüktür. Daha temkinli değerlendirmeler yapmak da bu sebeple olağandır. Samimiyet ve tutarlılık bakımından daha tecrübeli olduğumuz bir ilişkiden söz ediyoruz. Değerlendirmelerini SMF saflarında konumlanmış olarak yapanlar için kararlarımız, politikalarımız, anlayışlarımız, hatta değerlendirmelerimiz büyük oranda "saldırı" olarak algılanmaktadır. Bunun bir yere kadar olağan olduğu açıktır. Ne var ki bu abartıldığında tartışmanın, objektif değerlendirmeler yapmanın koşulu ortadan kalkar ve bu süreçte dostlarımızın objektif değerlendirmelerden uzaklaşmış olduklarını bir kez daha görüyoruz. Dersim özelinde belirlenen tutumun SMF karşıtlığından ileri geldiği iddiası yerel seçimlere dair görüşlerimizin ve ortaya koyduğumuz değerlendirmelerin üzerinin çizildiğine işaret eder. Bunun doğru bir tartışmaya olanak vermediği açıktır. Dersim'de bir SMF tecrübesi yaşandığı ve bizim de bu tecrübeyi esas olarak olumsuz değerlendirdiğimiz bilinmektedir. Bu durumda yerel seçimlerde SMF ile bir

ortaklaşma arayışını temel almayacağımız baştan bellidir. SMF başından beri "ortaklaşma" amacını ve ihtiyacını sunduğu halde birçok bakımdan uyuşmadığımız gerçekliğine dikkat çekerek DEM Parti ile ilişkilenmeyi temel alan bir rota izleyeceğimizi, buna göre karar vereceğimizi ifade ettik. Hareket tarzımız da buna göre oldu. DEM Parti ile görüşmeden ve tartışmayı sonuçlandırmadan tavrı açıklamayı da doğru görmedik. Bütün görüşmelerde SMF ile aramızdaki "çizgi" farkına özel olarak değindik ve belediyecilik anlayışı bakımından da çok farklı bir yaklaşıma sahip olduğumuzu ifade ettik. Bütün süreçte SMF'yi ilgi odağı yapan bir tartışmaya girmedik de ortadadır. Buna özel bir gereksinim duymadık, hem bütün SMF hakkında hem de SMF belediyeciliği hakkında ne düşündüğümüz gayet iyi bilinmektedir. Geçmişten bugüne SMF'de somutlaşan belediyecilik pratiklerinin halk tarafından esas olarak olumlanmadığını, görev aldığı yerlerde SMF'nin ikinci kez seçilmemesinin dikkate değer olduğunu bir kez daha burada hatırlatalım. Dolayısıyla bir başarıdan söz edilemeyecekken "kendine rakip görerek SMF odaklı bir tutumla hareket ettiğimiz" tespiti basit bir sübjektif yorumdur.

PARTİZAN TARİHİNDEN KOPARILAMAZ

Bir diğer konu saflarımızdan genel çizgimizi, ilkelerimizi ve temel anlayışlarımızı inkâr ederek kopanlarla ilişkilerin neden olduğu sorunlardır. Bir kez daha açıklayalım ki bu grubun herhangi bir platformdaki varlığı bizim buralarda olmamız için bir neden değildir. İsim dolayısıyla muhatap almadığımız bu grubun niteliğini ve oluşum sürecini açıklamamıza karşın dar grupçu yaklaşımlar sonucunda bu grup belli platformlarda yer almaktadır. Dar grupçuluğu ve dostluk ilişkisini zedeleyen faydacı yaklaşımı eleştirmekle birlikte dost hareketlerle ortaklaşmanın, beraber hareket etmenin önünde bunun bir engel olmadığını bu süreçte de ortaya koyduk. Eleştirimiz elbette güçlüdür. Partizan adının bu şekilde küçük düşürülmesi, layık olmadığı bir kisveye sokulması ve buna ısrarla göz yumulması, üstelik gerçekliğin çok daha yalın olduğu koşullarda dahi bunun sorun edilmemesi bizim için önemli bir konudur. Bunun eleştirisinde ve teşhirinde bundan sonra da ısrarlı olacağız. Bu konuyla ilgili tespitlerin ve eleştirilerin sahiplerinin anlayamadığı, daha doğrusu anlamak istemediği noktaya bir kez daha dikkat çekelim: İsimler varlığı kodlar; kim ol-

duğunu, neyi temsil ettiğini, ilgili şeyin özelliklerini ve dolayısıyla muhatapları somutlaştırır. İsim alanında yaratılan karmaşa her seferinde düzeltilmesi gereken ve bazen de düzelmesi mümkün olmayan sonuçlara neden olur. Bunun önüne geçmek isteği gayet anlaşılır ve meşrudur. Söz konusu durumda Partizan isminin kime ait olduğu ise bilinen kimi değerlerin dikkate alınmasıyla anlaşılabilir. Bunun için sorunun farkında olmak ve çözüme ihtiyaç duymak çözüme yetecek çabayı üretir...

SEÇİMİ REDDETMEK

Bir başka eleştiri ise "seçimi protesto etme" ifadesindeki protesto kavramının anlamı hakkındadır. Seçim protesto edilemezmiş gibi ya da bu anlama gelebilecek kavram olarak ancak "boykot" edilebileceği ileri sürülmektedir. Protesto etmek "seçime katılmayı reddetmek" anlamına gelir, boykot da bu anlama gelmekle beraber daha güçlü olarak "engelleme" amacı da içerir. Protesto kavramı bu bakımdan bilinçli bir tercihtir. Anlaşılmaz, ne içerdiği belirsiz bir söylem olduğu görüşüne katılmıyoruz. Bir şeyi protesto etmek onu reddetmek, ona katılmamak, aksi yönde davranmak anlamına gelir. Bunun seçilecek adayların ya da anlayışların güven vermeyen yapısıyla ilgili bir tutum olduğu gerçeği dikkate alınırsa gayet anlaşılır bir ifade olduğunu düşünüyoruz. Açıklamada da "hiçbir adayı desteklemediğimiz" özel olarak vurgulanmıştır. Dolayısıyla seçim sürecine katılmadığımızı, seçime halkın katılımını sağlayacak yönde bir çalışma yürütmeyeceğimizi ifade etmiş olduk. Özel olarak "boykot" kavramını genel bir çağrışım yapmamak ve belirttiğimiz gibi "engelleme" amacı da gütmeyeceğimiz için tercih etmedik.

Dersim'deki seçime yönelik tavrımızı açıklamakta geç kaldığımız eleştirisi de dikkate değerdir. Bunun temel nedeni ilgili örgütlerle süreci tamamlamaya özen gösterilmesiydi. Belli görüşmeler yapılmış ve bu görüşmelerde bazı tutarsız, yanlış anlamlara da yorulabilecek söylemler, tavrılar gözlemlenmiştir. Görüşmelerin yeterli bir seviyeye gelmesi için merkezi görüşmeler de zorlanmıştır. Bu süreçte esas olarak "bekleyen" konumda kalmamız da bizim engelleyemediğimiz bir başka problem olmuştur. Tutarsız ve yanlış anlamlar içeren söylem ve tavrıları açığa çıkarmak, ne olduğunu tam olarak anlamak, bir sonraki tartışmalarda sorunlara fırsat vermemek için bu beklemler ve dolayısıyla gecikme göze alınmıştır.

Özellikle bölgedeki yoldaşlarımızın ve tabii ki Dersim halkının içine sinecek, benimsenecek bir tavrın oluşmasına da dikkat edilmiştir. Her şeye rağmen bir gecikme oldu. Bu gecikmenin önemli bir zarara yol açmayacak olması, seçime katılmama tavrı bakımından gecikmenin önemli bir probleme neden olmayacak olması görece rahatlatıcıdır.

Toparlarsak, Dersim'deki seçim süreci bizim için farklı bir öneme sahipti. Burada dostlarla birlikte devrim için propaganda olanakları yaratmak ya da olan olanakları kullanmak için seçim de bir fırsat olarak değerlendirildi. Genel olarak bu yerel seçimlerde sürece mesafeli olsak da, büyük oranda "boykot" eğilimi göstersek de Dersim için şartlar görece değerlendirilebilir durumdaydı. Bu şartları hem anlamak için çaba harcadık hem de "komünistlerin her olanaktan yararlanma" anlayışını hayata geçirmekte istekli davrandık. Bu çabamız ve isteğimiz nihayet seçimlere katılmamak yönünde sonuçlandı. Hiç şüphesiz Dersim'deki görece "olağandışı" gelişmeler, tartışmalar ve henüz varlığını sürdüren önemli sorunlar önümüzdeki süreçte tartışılacaktır. Bu tartışmaların içinde olacağımız açıktır. Bununla birlikte devrim için olanaklar yaratma ve var olan olanakları kullanma görevi sınırsızdır. Kendimizi asla belediyeye ya da seçim süreçlerine bağlayan, sıkıştıran bir tutum içinde olmadık. Bu kapsamdaki görevlerimiz sürekli. Nihayetinde bu mesele ile ilgili gerçek kaynak halkın kendisidir, onun çıkarları ve eğilimleri her bakımdan devrim için olanaklar üretmeye muktedir. Halka ve devrime hizmet görevi yetkilerle, seçilmekle ilgili değildir sadece ve sadece sorumlulukla ilgilidir. Partizan bu sorumluluğu sınıf bilinçli tutumunda taşımaktadır. Özel olarak geçmiş belediye çalışmalarındaki problemlerin kaynağını açığa çıkarıp bunları halkı devrim mücadelesinden kapı dışarı etmek (problemlerden söz ettiğimiz gözden kaçırılmamalı!) dostlarla ilişkiler konusundaki yetmezliklere, alışkanlıklara ve sorunlara müdahale etmek, muhataplık alanında gelişim göstermek bu süreçte belirlediğimiz görevler olarak gündemleşmelidir. Devrimci çalışma daima somut süreçlerde biçimlenir ve nitelik kazanır. Bu somut sürecin daha detaylı analiziyle sorumluluklarımız hiç şüphesiz artacak ve kavranabilecektir. Bunun için görevlerimize tam bir tutkuyla sarılmamız, devrim idealini halkla buluşturmak için coşkunumuzu artırmamız gerekir.

KENDİ GÜCÜNÜ KORU, DÜŞMANI YOK ET!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

“Düşman saldırıyorsa iyidir. Daha çok saldırıyorsa bu daha da iyidir. Zira bu onun sizden çok korktuğunu gösterir.” (Mao Zedung)

Sınıf mücadelesi günümüzde iki karşıtlık üzerinden sürmektedir. İktidarı korumak ve iktidarı ele geçirmek. Birincisi özel mülkiyetçi, sömürücü, baskıcı egemen sınıfların konumlandığı, ikinci ise bu düzene son vermeyi amaçlayanların konumlandığı bir karşıtlıktır bu.

Ülkemiz hâkim sınıfları derinleşen ekonomik krizle beraber büyük bir çıkmaza doğru yol almaktadır. Bu krizin de ağır faturası işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklenmektedir. Krizle mücadele adına açıklanan ekonomik paketler emekçilerin yaşamını daha fazla sefalet, yoksulluğa sürüklemektedir. Bir yandan ırkçı-şoven politikalarla, “beka” vurgulu savaş çığırtkanlığıyla ekonomik kriz perdelenmeye, kitlelerin gündeminden çıkarılmaya çalışılırken diğer yandan seçim oyunları ile kitleler oyalanmakta, sisteme konsolide edilmektedir. Her şeye rağmen bir öfke mayalanmakta ve bu egemenleri korkutmaktadır. İktidarını koruma uğruna, bu öfkenin örgütlü bir uyanışa dönüşmesini engellemek isteyen egemenlerin sık başvurdukları yöntemlerden biri de baskı ve şiddeti her geçen gün biraz daha tırmandırmaktır. Özellikle öfkeyi uyandırma misyonunu taşıyan örgütlü güçler, komünistler, devrimciler ve yurtseverler bu baskı ve şiddetin ilk muhatapları olmaktadır. Bunun özel bir nedeni vardır. Devrimci hareketin gelişimi kitlelerin örgütlü uyanışını tarif etmektedir. Neticede devrim ile kitleler arasındaki organik bağ bu gelişimin ana kodunu oluşturur. Bu nedenle egemenlerin devrimci harekete yönelik her saldırısının arka planında esas olarak kitlelere verilen mesaj yatmaktadır.

Genelde olduğu gibi ülkemizde de hâkim sınıflar komünist-devrimci-yurtsever

güçlere çeşitli yol ve yöntemlerle saldırmakta, kitlelerle bağlarını koparmaya çalışmakta ve bu yolla kitlelere de gözdağı vermektedirler. Sınıf mücadelesi kapsamında ik-

tidar için mücadelenin araçlarından olan bu saldırılar günümüzde de devam etmektedir. Son dönemde artan gözaltı operasyonları ve tutuklamalar bunun bir ayağıdır. Bu operasyonların değerlendirilmesi gereken yönleri var. Mao yoldaşın “düşman saldırıyorsa iyidir, sizden ne kadar çok korktuğunu gösterir” sözü bu operasyonlar özgülünde de geçerlidir. Zira sorun halk kitlelerinin sistemle olan çelişkilerinin derinleşmesi ve kurtuluşunu araması durumunda yüzünü kime döneceği ile ilgilidir. Egemenleri korkutan asıl durum budur. Bu saldırıların arka planında yatan korkuyu büyütmek öncelikli görevdir. Bu korkuyu devrimci hareketin kitlelerle olan bağına güçlendirerek, örgütlü mücadeleyi geliştirerek büyütebiliriz. Operasyonlar özgülünde değerlendireceğimiz ilk nokta burasıdır. Özeleştiriyi de içinde barındıran bu değerlendirmenin devrimci hareketin öznelere olan siyasi aktörlerin bütünü için geçerli olduğunu düşünüyoruz.

Devrimci iddia her şeyden önce iktidar olma iddiasıdır. Bu iddia kitlelerin harekete geçirilmesinde, örgütlenmesinde somutlaşmaktadır. Oysa uzun zamandır devrimci hareket ile kitleler arasında bağın zayıflığını, buna neden olan anlayış ve pratiklerin yansımaları gözaltı ve tutuklama operasyonlarında da görmek mümkün. Her şeyden önce bu operasyonların nedenlerini kitlelere güçlü bir şekilde anlatma yeteneği ve kitleleri harekete geçirme özelliği zayıflamış bir devrimci hareket söz konusudur. Kitlelerden kopuk, kitlelerin devrimdeki misyonunu bilince çıkarmakta başarısız kalmış ve bu yönlü pratiği zayıf yaklaşımlarla saldırıları göğüslemek, düşmandaki korkuyu derinleştirmek mümkün olmayacaktır. Operasyonları esas olarak kitlelerden yalıtık devrimci grupların dayanışmasıyla karşılama ve göğüsleme pratiği yaşam bulmaktadır. Oysa devrimci harekete yönelik düşman saldırılarının arka planında kitlelerin ör-

gütlü mücadelesinin gelişmesi korkusu vardır. Bahsini ettiğimiz yalnızlaşma hali ise kitlelerin devrimdeki misyonundan uzaklaşan anlayış ve bunun yön verdiği pratiktir. Hemen her operasyon sonrası vurgulanan “operasyonlar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz”, “devrimci mücadele engellenemez” sloganları bir gerçeğe tekabül eder. Ancak devrimcilerin amacı var olanı korumak değil, büyütmek ve zafere ilerlemektir. Bu ise kitleleri özne olarak görmekten geçer. Kitleleri özne olarak gören bir bakış açısı “davayı kendisi ile sınırlayan” ele alıştan kurtulabilir ve operasyonları kitlelerin gündemine sokabilir. Aksi takdirde kendi yağında kavrulan bir devrimcilikle “operasyonları” göğüsleyen yetersiz bir çaba ortaya çıkar. Aslolan ise sınıf mücadelesinin içinde cereyan eden bu operasyona karşı kitlelerin sahipleniciliğini artırmaktır/ büyütmektir. Bunun yegâne yolu ise devrimi kitlelerin gündemine sokmak, onları bu mücadele içinde harekete geçirmektir.

Operasyonların yüzümüze vurduğu diğer gerçeklik ise kitleleri örgütlemeye kullandığımız yöntemlerin eksikliğidir. Bu, sorunlarımızın kilitlendiği noktadır aynı zamanda. Sınıf savaşımı içinde anlam kazanan kitle çalışmalarının temel dayanağı “kendi gücünü korumak ve düşmanı yok etmek” ilkesidir. Elbette düşman saldırıyorsa iyidir, bu doğru yolda yüründüğünü ifade eder. Bununla birlikte süreklileşen ve neredeyse kanıksanan gözaltı ve tutuklama furyasındaki düşman başarısına yol açan çalışma tarzının da masaya yatırılması gerekmektedir. Sınıf mücadelesi bedeller ödenerek kazanılır. Tutsak düşmenin de bu bedeller içerisinde yeri vardır. Ancak bunun bir rutine dönmesi, devrimci hareketin neredeyse “basit” ele alışlarla özne kaybetmesinin tek açıklaması olabilir: Faşizme karşı doğru konumlanılamamaktadır. Ülkemizde faşizmin sürekli yapısı, devrimci mücadelenin legal-illegal tüm alanlarının her an çeşitli yol ve yöntemlerle saldırı kışkırtıcılığına yol açmaktadır. Bundandır ki, saldırıları boşa çıkaracak başlıca olgu illegal çalışmalardır. Türkiye Devrimci Hareketinin uzun zamanı bulan ve tasfiyecilikle malul çizginin ve bunun yol açtığı çalışma tarzının ortaya çıkardığı tablo, legal alanları kullanmak(!) adına legalize olmalıdır.

Bu çalışma tarzı her şeyden önce açık hedef haline gelmemize yol açmakta, devrimci hareketin kendi gücünü dahi koruyamama pratiğine evrilmiştir.

Bir parantez açarak devam edelim. Son süreç operasyonlarına baktığımızda devletin gözaltı ve tutuklama gerekçeleri yasalarla çelişkilidir. Komünist-devrimci-yurtseverler ve hatta bu mücadele içerisinde konumlanmamış halktan insanlar dahi küçük veya basit tepkiler nedeniyle saldırıya uğramaktadır. Faşizm hâkim egemen sınıfların işçi sınıfı ve geniş halk kitlelerine karşı savaşımının bir aracıdır. Bu savaşıma kitlelere önderlik ve öncülük misyonu ile dahil olan komünistlerin-devrimcilerin, devrimci mücadeleyi bir savaş anlayışıyla yürütme becerisinin silikleşmesi ortaya kendi gücünü koruyamayan, düşmanı imha etmeyi başaramayan bir pratik ortaya çıkarmaktadır. Kuşkusuz sınıf mücadelesinin her anında operasyonlar-gözaltı ve tutuklama saldırıları yaşam bulacaktır. Ancak burada sorgulamamız gereken ilk nokta düşmanın bu alandaki başarısı değil, bizim hangi hatalarımızdan kaynaklı egemenlerin bu başarıyı elde ettikleridir. Bunun ideolojik olarak tasfiyeci, politik olarak legalize, örgütsel olarak kendiliğindenciliğe tekabül eden sorunları ele almak ve düşmanın saldırılarını boşa çıkarmak elzemdir.

Bu, her şeyden önce gerçeğe güçlü ve çözüme odaklı bir yüzleşmeyi zorunlu kılmaktadır. Bu doğrultuda hesaplaşmak ve doğru çalışma tarzını devrimci iddiayı büyüterek uygulamak zorundayız. Kitleleri saldırıların içeriği hakkında aydınlatmak, onları kendi çıkarları etrafında birleştirmek elbette çok fazla çaba harcamayı gerektiriyor. Saldırıların karşı yerinde, sağlam ve isabetli adımlar düşman saldırılarını boşa çıkaracak, karşı saldırılar gerçekleştirmemize yol açacaktır. Uyandırıcı eylemler keşfetmek, bilinç taşıyan araçlar yaratmak, kanıksanmış saldırıların halka düşmanlık olduğunu teşhir edebilmek büyük önemdedir. Devrimci mücadelenin her zaman başarılı pratiklere ihtiyacı vardır. Başarı moral-motivasyonu da büyüten bir işleve sahiptir. Bu anlayış ve pratik tarihimizin mirasıdır. Devrimci-komünist hareketin bir diğer mirası da düşman saldırılarını boşa çıkaran bir pratiğin zafere giden yolu büyüttüğüdür.

KADININ KURTULUŞU VE REVİZYONİZM

Hiçbir Renk Kızılığımızı Kapatamaz

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü geride bıraktık. Görüyoruz ki 8 Mart'ı "yaşatanlar" müthiş bir bilinç bulanıklığına sahipler. Bu bulanıklık 8 Mart'a bir "Kadınlar Günü", bir "Emekçi Kadınlar Günü" demeye kadar götürmüş. Bu isimlendirmenin "kapsayıcı" olmak için bir taktik olarak kullanılması ihtimalini bir kenara bırakarak somut olarak gördüğümüz revizyonist çizgiyi konu edeceğiz; çünkü revizyonizmle mücadele devrimimizin lehinedir ve doğru çizginin üretilmesine yardımcı olacaktır. Bu mücadele yalnızca karşıtı yok etmeyi değil aynı zamanda kendini geliştirmeyi de içinde barındırmaktadır. Durmaksızın doğruyu arama, açığa çıkarma, savunma ve aşma mücadelesi vermeliyiz ki devrimci çizgi muzaffer olabilsin. Devrim çizgiyi üretme ve yayma sorumluluğunu üstlenenlerin de gerilemeden ve buna yol açacak sorunlardan azade olmadığını bir an olsun unutmamalıyız.

Devrimci kadın örgütlerinde özellikle son 10 yıldır bazen utangaç bazen de cüretli bir biçimde feminist tutumların belirginlik kazandığını söyleyebiliriz. Açıklamalardan slogan ve dövizlere kadar gözle görülebilecek biçimde beliren bu tutumlar "artık" eğilim olma seviyesinin üzerine çıkmış, sınıf bakış açısının yerine cinsiyetçi bakış açısı konmaya başlamıştır. Kadın bakış açısı denerek meşrulaştırılan bu bakış açısının bilimselliği ise hiç tartışılmamaktadır. Ezilen kadının haklı isyanı düzen içiliğe sığın bir serzeniş seviyesine indirilmektedir. Burjuva kadının bakış açısıyla ortaklık sınıfsal bir problem değilmiş gibi kavrılmaktadır. Feminizme karşı ideolojik mücadele tavsandıkça bu süreç feminist harekete yedeklenme, onun sözünden çıkmama/çıkamama ve gide rek ona benzemeye evrilmiştir. Bizim de kimi zaman güçlü kimi zaman zayıf tartışmalarla bir parçası olduğumuz bu evrilme sürecinde Türkiye devrimci kadın hareketi ideolojik-politik olarak güç kaybetmiştir. Kadın hareketi gelişirken, kadın üzerindeki baskı her bakımdan gündemleşirken ve geniş bir kesim tarafından sorunlaştırılırken devrimci

kadın hareketinin güç kaybetmesi gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Kadın örgütleri içinde "azınlık" konumda olmamız ve kendi içimizdeki birliği sağlayamamamız bunun önünü açmış; kimliğimizi, bize güç veren sınıf tavrımızı silikleştirmek bizi hareketsiz kılmıştır. Engellenen kimliğimize ne zaman sahip çıkacağız? 25 Kasım'da ya da 8 Mart'ta devrimci bir kadın "devrimci" kimliğini saklamak zorundaysa orada kadınların temsil edildiğini ya da kendini gerçekten ifade edebildiğini söyleyebilir miyiz? Devrimci kadın hareketinin yakın süreçte ayyuka çıkan bu problemleri var oluşunu tartışmak kaçınılmazdır.

"Hiçbir kurumun tek bir kişiden daha fazla politik bir ağırlık taşımaması" istemi bu bakımdan değerlendirilmeye değerdir. Devrimci kadın hareketine yönelik "kendini görünmez kıl, ürkütüyorsun" uyarısını içeren bu istem feminizmin cüretine işaret etmektedir. Bu bir tür tecrit politikasıdır. "Bireyi koruma" masumiyetiyle dayatılan bu tecridin altında yatan şey nedir? Örgütlülüğü inkâr eden ve inkâr etmeyi dayatan bu mantıksız istemin kendisi "dar grupçu" değil midir? "Kadın" kimliği tüm sınıf ve kimliklerin önüne geçirilerek devrimci kadın örgütlerinin kadın kitlelerini önemsemediği -çünkü kadının kurtuluşunun devrimde olduğunu söylüyoruz!- havası yaratılmaktadır. Bu istemde örgütlü hareketin kitlelerin kendiliğinden hareketinin önüne geçmemesi gerektiği anlayışı vardır. Kişilerin önüne geçecek örgütlü hareket "darlaştırıcı" olduğu için istenmemekte, bu yolla kadın hareketinin "özgür" olacağı varsayılmaktadır. Peki bu doğru mudur? Kadının özgürleşmesi bireysel bir zeminde olmakla mümkün müdür? Örgütsüz ve devrimsiz bir kadın mücadelesinin ufku ve gerçekliği nedir? En sıradan bir harekette dahi örgütlü davranış ve birilerinin önderliği kaçınılmazken, zorbanın iktidarını hedeflemek kaçınılmazken "tek bir kişiden daha fazla politik ağırlık taşımamak" masum bir istek olabilir mi? Birey kadını örgütlü kadınla karşı karşıya koyan bu istek kimin isteği olabilir?

Bir kadının ilerici-devrimci ve örgütlü olması belli özelliklere sahip olmasından kaynaklanır. Bu "etiketler" birer içi boş

unvan değildir, belli pratikler, somut biçimler içerir. Sözle, eylemle, davranışla somutlaşır. Dolayısıyla kendini ifade etme biçimi kaçınılmazdır. Kitlelerin içinde ilerici-devrimci olan mutlaka önde, yol gösterici olacaktır. Yani bu kabul edilse de edilmese de böyledir. Taşıdığımız başka hiçbir renk kızılığımızı kapatamaz. Bu istemin "güçlü" ve açık biçimde gelmesi bir cürete işaret eder ve buna cüret edilmesini sorun etmiyoruz. Fikrini savunma cüreti iyi bir şeydir. Sorun, bu cürete karşı verilemeyen tepkidir. Bu noktada kendi kimliğini savunmama cüretsizliği önemli bir sorundur. Kendi fikrimizi, duruşumuzu savunmaya cüret edememek kurtuluşunu arayan her kadına karşı işlenmiş bir politik suç olacaktır. Bu nedenle devrimci kadın örgütlerinin eylem birliğini geliştirmeliyiz.

BİR GARİP SAVAŞ

Hırsızın suçu mutlaka açığa çıkacaktır, biz bu yazımızda ev sahibiyle ilgileneceğiz. Devrimci olduğu iddiasında olan kadın örgütleri kadının kurtuluşu sorununu başka öznelere bırakırken savunduklarını da bir kenara atmış görünüyorlar. Kadın örgütlerinin birçoğu açıkça feminizm çizgisini kabul etmektedir. Zaten bu örgütlerden beklentimiz şu anda kendilerini ifade ettikleri biçimden daha fazlası değildir. Sorun feminist olmadığını iddia edenlerdir: Benzeme aynışmaya götürecek ve nihayetinde devrimci çizginin reddi gelecektir. Biz ve bizim gibi birkaç kadın örgütünün "marjinal" olmasının sebebi de "aynışmamaları"dır, elbette becerisizlikten değil dayandıkları devrimci gelenekten ve beslendikleri sınıf tavrından kaynaklanan bir aynışmamadır bu.

Demokratik Kadın Hareketi (DKH) ve sağ tasfiyeciler grubun 8 Mart açıklamalarına baktığımızda 8 Mart'a "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" bile diyememenin "dayanılmaz hafifliği"ne rastlıyoruz. Bu durumun kendisini bir "kafa karışıklığı" ya da "klavye azizliği" olarak değerlendirebiliriz, hadi öyle değerlendirelim ve devam edelim. DKH'nin "Savaşa, Yoksulluğa, Kadın Katliamlarına Karşı İsyandayız" başlıklı açıklamasında ve başlıkta bulunan "savaş" kelimesine dair içerikte bir cümle bulamadık. Bu

ele alışla 8 Mart'ın yalnızca kimlik siyasetine sıkıştırıldığını görüyoruz. Anlıyoruz ki Barbara Anna Kistler yoldaşın '92 yılının 8 Mart'ında okuduğu açıklama hafızalardan silinmiş, hatırlatalım: "Feministlerin dediğinin tersine kadın meselesi sınıfsal olandan ayrılmaz."

Savaş meselesi! Sanıyoruz arkadaşlar sık sık andıkları Clara Zetkin'i de pek yanlış anlamışlar. Clara'nın savaş karşıtlığı doğrudan haksız savaşlardır ve bu nedenle tam olarak anti emperyalisttir. Hem DKH'nin hem de sağ tasfiyeciler grubun "tüm savaşlara" karşı mücadelesi bu dönemin öne çıkan özelliklerinden biridir. Ama yine de anlaşılır değildir. İki savaş türü vardır: haklı ve haksız savaşlar. Ülkemizdeki devrim mücadelesinin başından sonuna kadar silahlı mücadeleyi içermesi, savaşı bir kaçınılmazlık olarak dayatması, silahsız mücadelenin sınırlılığının bir gerçeklik olması ihmal edilebilir mi? Böyle bir ihmal devrimci niteliğin kararmasına neden olmaz. "Devrim için silahlı mücadele başından sonuna geçerlidir, tüm mücadeleler içinde silahlı mücadele esastır" bir ilke olarak yazılmıştır. Hâlâ bu ilkede ısrarcı olduklarını beyan edenlerin bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde savaşı dışlayan pozisyonları fazlasıyla kafa karıştırıcıdır veya kafa karışıklığına işaret etmektedir. Eğer arkadaşlar "bilinçli" savaş karşıtlarıysa revizyonist; değilse apolitik olduklarını kabul etmelidirler. Bu dönemde hemen her şeyin değiştiğini, geçmiş mücadele biçimlerinin artık terk edilmesi gerektiğini "eskiyi aşmak" olarak sunanlar var. Biz de eskinin aşılması gerektiğini ve kaçınılmaz olarak aşılabileceğini savunuyoruz; ama "eski" yıllarla aşılmayacaktır, bunun için mücadele, gelişme, uğraş gerekir. Eski yıllar geçtikçe oluşur, ne var ki her zaman yıllar geçtikçe kaybolmaz. Çürür, katlanılmaz olur ama varlığını sürdürebilir. Feodalizm gibi, kapitalizm gibi... Tam da bu nedenle ilkelerde sebat etmenin revizyonizmle mücadelede yol gösterici olduğunu savunuyoruz.

Burjuva akımlar tarafından savaşın "erkek işi" olarak kabul edilmesi söz konusudur. Haksız savaşlar erkek egemenliğinin uygulanması, pekiştirilmesi ve yıkılmaması için de vardır. Kadınlar haksız savaşlarda, çok büyük saldırılara maruz

birakılmış, köleleştirilmiş, esir alınmış, göç ettirilmiş, köle pazarlarında satılmış, en ağır işkenceleri görmüş, tecavüze uğramıştır. Kadınların savaş karşıtlığı, ana hedefinde haksız savaşlar varsa devrimcidir. Kadınlar filler tepişirken ezilen çimenler olmak zorunda değil!

Haklı savaşlarda saf tutan kadınlar savaşın içinde geliştiklerini, özgürleştiklerini söylüyorlar. Gül Kaya (Nergiz) "Söz konusu erkekle simgeleşmiş bir alan, savaş olunca işimiz daha da zorlaşmış oluyor." diyerek kadınlara ayaklarına dolanan sarmaşıklardan arınmak gerektiğini tembihliyor. Gamzegül Kaya (Ekin) "savaşma gerekçelerim her geçen gün artıyor" dediği yerden tutunuyor gerçeğe. Bu nedenle emperyalist-haksız savaşlara karşı haklı savaşlarda yer almaya devam edeceğiz. Biz "yaşamın olduğu her yerde savaşmak istiyoruz." Kadını bazı mücadele alanlarıyla sınırlandıran bu yaklaşım oldukça tehlikelidir. İnsanlığın parçası olan kadın insanlığın

kurtuluşu için her alanda yılmadan mücadele etmelidir.

NE İÇİN BİRLİK?

Bu arkadaşları çoğunlukla bir burjuva grubun, akımın, hareketin arkasından giderken görüyoruz. "En geniş birlik" diyerek sadece "güce" dayanan birliklerde ısrar ederken yakalıyoruz. Sayı olarak çok olmanın, iktidar hedefinden yoksun çoklukların bir güç olmadığını biliyoruz. İktidar hedefi olmayan pratikleri "can suyu" olarak görerek güçlü olunmaz.

Sürece yanıt olmaya çalışırken sağa ve sola sapmalar farklı biçimlerde kendini gösteriyor. Eylem birlikleri ideolojik birliklere kadar götürmeye başladı; çünkü eleştiri mekanizmaları samimi değil, düzlemin kendisi de kaygan!

Emekçi kadınların birliği, ezilen sınıflardan kadınların birliği esasa alınmadan hareket etmenin varacağı yer revizyonizm

olacaktır. Buna karşı devrimci kadın örgütlerinin eylem birliğinin geliştirilmesi kadının kurtuluşunun devrimci tarzda ele alınmasının önünü açacaktır.

Kurtuluşunu arayan kadınların büyük çoğunluğu ezilen, emekçi kadınlardır. Bu kadınlar için kurtuluş düzene karşı, hâkim sınıfların çıkarlarına ve çıkar ilişkilerine karşı mücadele ile mümkündür. Burjuva sınıflardan kadınların kurtuluş arayışı ile emekçi kadınların kurtuluş arayışı aynı yerden başlayıp aynı yerde sürmez ve aynı yerde sonuçlanmaz. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde proleter hareket içindeki kadın mücadelesinin burjuva hareket içindeki kadın mücadelesiyle karşı karşıya geldiğini ve ancak proleter hareketin ufkuna sahip olduğunda her türden kadın düşmanlığının alt edilebilir olmaya başladığını unutmamalıyız. Jiang Jing bir proleter devrimci olarak kadına tanınan tüm geleneksel rolleri Çin revizyonizminin saldırganlığına karşı

mücadelesinde reddetti. "Mao'nun dul eşi" olarak değil sürekli devrimin tam ve aktif bir savunucusu olarak, devrim için mücadeleden asla vazgeçmeyerek, yargılandığında içindeki revizyonizm nefretini yüksek sesle ortaya koyarak yaşamayı bildi.

Revizyonizmin hiçbir türü masum değildir. Örgütsüzlük istemi "birey kadınlar" için bir koruma ve özgürlük çağrısı değildir. Tam aksine artık gelekselleşmiş olan bireyciliği koruma kaygısıdır ve tamamen bu istemi dayatanların bu düzende yeri bulunan dar çıkarlarından beslenmektedir. Elbette onlarla da yürüyeceğiz, elbette onları da dinleyeceğiz. Bunu kendi çizgimizi geliştirmek için yapmaktan vazgeçmeden, doğru olan çizgiyi geliştirmek sorumluluğunu ihmal etmeden ve birlik ihtiyacının büyük bir devrimci savaşı muzafer kılmak amacından kaynaklandığını unutmadan yapacağız.

EKB, siyasi tutsaklarla dayanışmaya çağırdı

Enternasyonal Komünist Birlik (EKB) 18 Mart Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü'ne dair bir açıklama yayımladı.

EKB, yaptığı açıklamada komünist ve devrimci tutsaklarla dayanışmayı büyütmenin gerekliliğini vurguladı. Açıklamada, "Hapishanelerde bulunan komünist ve devrimci tutsaklar, hapishane koşullarının sınırlarını zorlayarak sınıf mücadelesinin taleplerini canları pahasına yerine

getirmeye çalışıyorlar. Teslim olmayı reddediyor, her türlü baskıya, işkenceye ve hücre cezasına direnmekten çekinmiyorlar. Tutsakların meşru mücadelesini ve direnişini desteklemek, tutsaklara yönelik her türlü saldırganlığa karşı mücadele etmek için seferber olmalı, tutsakların dışarıdaki sesi olmalı, dışarıdaki sınıf mücadelesinin bir parçası olarak tutsaklık koşullarında verdikleri mücadeleyi desteklemeliyiz." vurgusu yapıldı.

Açıklamanın tamamı şöyle:

"18 Mart Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü. 1920'de Komintern tarafından kurulan Kızıl Yardım, 1923'te Paris Komünü'nün kuruluş tarihi olan 18 Mart'ı 'Politik Tutsaklarla Uluslararası Dayanışma Günü' ilan etti ve politik tutsaklara adadı. 18 Mart'ta tüm dünyada politik tutsaklarla dayanışma gösterilmektedir.

"Binlerce yıldır içinde yaşadığımız sömürü ve baskı sistemlerine karşı tarihin her döneminde büyük direnişler olmuş ve ağır bedeller ödenmiştir. Egemen sınıflar, egemen sömürü sistemlerine karşı verilen her mücadeleye, her direnişe benzer tepkiler vermişlerdir: Varlıklarını korumak için kendi varlıklarına karşı olan her hareketi ezmek ve hepsinden önemlisi bu harekete önderlik edenleri yok etmek olmuştur. Çünkü egemen düzene karşı biriken öfke,

mevcut düzeni değiştirme arzusu ve çabasından gelen dinamizm, ancak doğru bir liderlik altında doğru yöne yönlendirilebilir. Bu nedenle egemen sınıflar, halkın öfkesini ve değişim arzusunu yönlendirenleri yok etmek, yok edemediklerini de halktan tecrit etmek istiyor. Egemen sınıfların devrimci, komünist ve demokratik halk hareketlerine karşı tahammülsüzlüğünün ve saldırganlığının bir diğer boyutu da ezilen halk kitlelerinin sessiz kalmasını ve isyan etmeye cesaret edememesini sağlamaktır. Egemen sınıflar, halkın öncülerini katlederek ve bastırarak ezilen halk kitlelerine bir mesaj göndermektedir: 'Eğer bize karşı hareket ederseniz, biz de size aynısını yaparız'.

"Proletaryanın büyük ustası Karl Marx, 'Filozoflar dünyayı sadece çeşitli şekillerde yorumlamışlardır; ancak önemli olan onu değiştirmektir'

der. Komünistler ve devrimciler bu idealin gerçekleşmesi için mücadele ederler, bunun için katledilirler, bunun için hapsedilirler. Komünist ve devrimci tutsaklar işkencehanelerde, hapishanelerde defalarca göstermişlerdir ki yaşam devam ettiği sürece her türlü yaşam şartlarında sınıf mücadelesinin devamı için büyük örnekler yaratılabilir. Bu yol, bu riskleri göze almayı gerektirir ve komünistler ve devrimciler bu bilinçle egemen sömürü sistemlerine karşı mücadele ederler. Katledilen her komünist ve devrimcinin bedeni, hapishanede geçirilen her zaman, geleceğin toplumunu inşa etmenin temelini atar. Burjuvazi ve uşakları, katledilemeyenleri en baskıcı koşullarda hapishanelere koyarak teslimiyeti sağlamak istiyor. Komünist ve devrimci tutsaklar ise düşmanın kendini en güçlü hissettiği yer olan hapishaneleri sınıf mücadelesinin arenasına çevirmekten çekinmezler.

"Bu nedenle hapishanelerde bulunan komünist ve devrimci tutsakları mağdur olarak tanımlamamalı, onları haklılıkları temelinde tanımlamalı ve sahiplenmeliyiz. Komünistler ve devrimciler sadece mevcut sömürü sistemlerine alternatif fikirlere sahip oldukları için değil, aynı zamanda bu fikirleri değiştirmek, halkı örgütlemek ve birleştirmek için bir şeyler yaptıkları için katlediliyor, hapsediliyor ve işkence görüyorlar. Bu, her şeyden önce iki düşman ve uzlaşmaz sınıf tarafından somutlaştırılan ideolojik bir savaştır. Emperyalist sistemin nesnel koşulları ezen ve ezilen arasındaki çelişkiyi sürekli ve güncel tuttuğundan, komünistlerin ve devrimcilerin öldürülmesi ve hapsedilmesi burjuvazi için sorunu çözmez. Var olan nesnel durum, derinleşen çelişkiler doğrudan sınıf çelişkisine yansımakta, katledilen ve hapsedilen devrimci ve komünistlerin

boşluğu yenileriyle doldurulmaktadır.

"Egemen sistemin çelişkileri derinleştiği ve açmazları çoğaldığı oranda, 'mezar kazıcı' korkusu büyüdüğü oranda, egemen sınıflar gerçek karakterlerini daha fazla ve daha somut olarak ortaya koymaktan çekinmemektedirler. Aynı zamanda sistemin derinleşen ve çözülmemeyen krizi, burjuvaziyi ve her türden sömürücü egemen sınıfları, egemen devlet mekanizmasını hem yasalarıyla hem de fiili örgütlenmeleriyle daha güçlü bir şekilde merkezileştirmeye ve baskı mekanizmalarını daha fazla ön plana çıkarmaya yönelmektedir. Kendilerini 'ideal' ve 'ilerici demokrasi' olarak adlandıran emperyalist kapitalist ülkelerde birbiri ardına çıkarılan güvenlik yasaları, devletin baskı organlarının yetkilerini genişleten yeni yasalar, burjuvazinin 'demokrasi maskesi' takma becerisini geride bıraktığını bize somut olarak gösteriyor. Burjuvazi tüm gericiliğiyle işçi sınıfına, ezilen emekçilere ve ezilen halklara karşı konumunu yeniden tesis etmektedir. Emperyalizmin egemen olduğu sömürge ve yarı sömürge ülkelerde, faşizmin ve gericiliğin çeşitli tonlarını taşıyan parlamenter ve parlamento dışı yönetim biçimleri olağan rejimlerdir. Bu ülkelerde, başta komünistler ve devrimciler olmak üzere tüm muhalifler sistematik ve sürekli bir devlet terörüne maruz kalmaktadır. Bu ülkelerde egemen sınıflar ile ezilen halklar arasındaki çelişkinin derinliği sınıf mücadelesinin yoğunluğunu belirler. Emperyalizmin uşaklığını ancak halka karşı dizginsiz bir terör rejimiyle sürdürebilen egemen sınıflar için devlet terörü bir seçenek değil bir zorunluluktur. Yasalar faşizm, gericilik ve devlet terörü için sadece bir kılıftır.

Hapishaneler ise bir işkence ve baskı mekanizmasıdır.

"Türkiye, Hindistan, Filipinler, Peru, İran, İsrail vb. ülkelerin egemen sınıfları hapishanelerde tutsakları teslim almak için alfabenin neredeyse tüm harfleriyle tanımladıkları tecridi derinleştirmektedir. Ağır hasta tutsakların tedavileri çeşitli bahanelerle engellenmekte, birçok hasta tutsak ölümüne terk edilmekte ve tutsaklara yönelik defalarca fiili saldırılar yaşanmaktadır. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bir bedeli olarak Kürt ulusunun binlerce üyesi hapishanelerde tutulmaktadır. Türkiye cezaevlerinde 30 yılı aşkın süredir tutsak olan insanların tahliyeleri 'düşüncelerinden vazgeçemedikleri' gerekçesiyle engellenmektedir

"Gerici Hindistan Devleti, Halk Savaşını engellemek için aralarında Varavara Rao, Sanjoy Deepak Rao, Ayinoor Vasu, Rona Wilson ve Gautam Navlakha'nın da bulunduğu on binden fazla komünist, devrimci ve siyasi eylemciyi hapse atmıştır.

"Georges Ibrahim Abdallah, Fransız emperyalizmi tarafından 40 yıldır haptiste tutuluyor ve cezasını çekmesine rağmen henüz serbest bırakılmadı. Kara Panterler üyesi Mumia Abu-Jamal, ABD emperyalizmi tarafından 40 yılı aşkın bir süredir haptiste tutulmaktadır. Dünyanın farklı yerlerinden binlerce komünist, devrimci ve ezilen halkların tutsakları on yıllarını hapishanelerde geçirdi.

"Egemen sınıfların komünist ve devrimci tutsaklardan duydukları korku ve onlara karşı hissettikleri sınıf düşmanlığı o kadar büyüktür ki, kendi yasalarını açıkça ihlal ederek tutsak ettikleri komünist

ve devrimcilerin hapishaneden çıkmalarını acımasızca engellemektedirler. Hücre hapsinde geçirdiği 29 yılın ardından sağlığını kaybeden ve gerekli önlemler alınmadığı için ölümüne neden olunan PKP lideri Başkan Gonzalo'nun 2021 yılında uğradığı suikast, emperyalistlerin ve egemen sistemin uşak sahiplerinin duydukları korku ve sınıfsal nefretin boyutlarını anlamak açısından çok önemlidir. Başkan Gonzalo'nun ölümünden sorumlu olanlar onun cesedini bile yakıp yok etmişlerdir.

"Hapishanelerde bulunan komünist ve devrimci tutsaklar, hapishane koşullarının sınırlarını zorlayarak sınıf mücadelesinin taleplerini canları pahasına yerine getirmeye çalışıyorlar. Teslim olmayı reddediyor, her türlü baskıya, işkenceye ve hücre cezasına direnmekten çekinmiyorlar. Tutsakların meşru mücadelesini ve direnişini desteklemek, tutsaklara yönelik her türlü saldırganlığa karşı mücadele etmek için seferber olmalı, tutsakların dışarıdaki sesi olmalı, dışarıdaki sınıf mücadelesinin bir parçası olarak tutsaklık koşullarında verdikleri mücadeleyi desteklemeliyiz."

"KOMÜNİST VE DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!"

"KOMÜNİST VE DEVRİMCİ TUTSAKLARI DESTEKLEMEK DEVRİMCİ MÜCADELEYİ DESTEKLEMEK DEMEKTİR!"

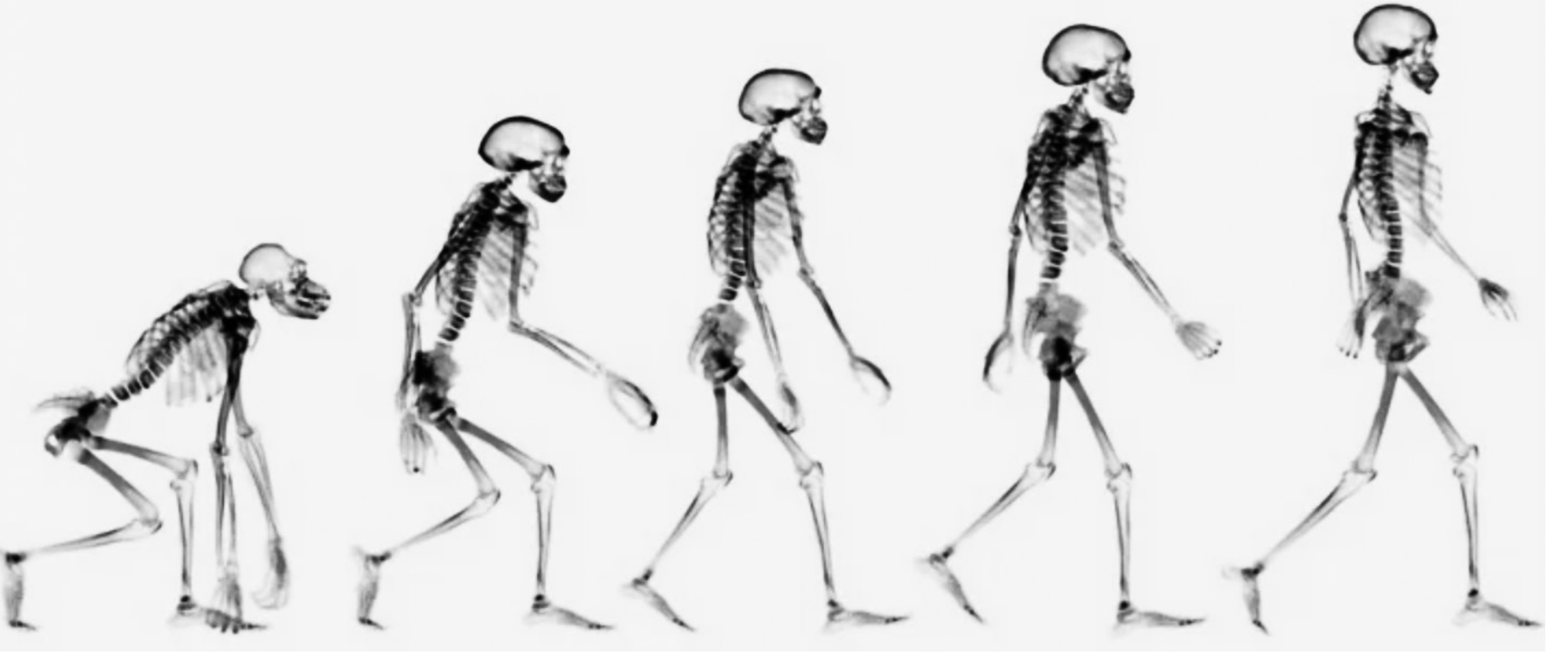
"KOMÜNİST VE DEVRİMCİ TUTSAKLARIN DİRENişİNİ VE MÜCADELESİNİ KENDİMİZE MÂL EDELİM. TUTSAKLARIN SESİ OLALIM!"

"Enternasyonal Komünist Birlik"

MİLYONLARCA TÜR ORTAYA ÇIKAR VE KAYBOLUR: CANLILARIN KÖKENİ NEDİR?

Evrim Fikri Nasıl Ortaya Çıktı?

İnsanlığın ilk dönemlerinden bu yana tabiatı anlama ve açıklama çabalarının çeşitli sonuçları olmuştur. Bu çabanın ortaya çıkardığı yorumlar kimi zaman toplumun gelişimine katkıda bulunsa da, çoğunlukla gerçeklik ile örtüşmeyen sonuçlar üretmiştir. Yeterli teknikten ve bilgiden yoksun olarak gökyüzüne bakan insanların yıldızların gerçek yapısını anlamaları olanaksızdı. Buna rağmen insanlar yorumlar yapmaktan geri durmadılar. Yıldızları, gökyüzünde asılı duran ateş toplarına benzettiler, bu durumu çeşitli biçimlerde açıklamaya çalıştılar. Çünkü bilinç ve kendinin farkında olma hali çevrenin ve tabiatın da farkında olmayı, bu farkındalığı anlama çabasını beraberinde getirmektedir. Bu, bilincin doğal bir ürünüdür, aynı zamanda insanın doğadan azade olmayışının ve mücadelesinin de sonucudur.

Canlılığın ve türlerin kökenine dair soru işaretleri de tarih sahnesine aynı eksende çıkmıştır. Bu anlama çabasının sonucunda bir yandan doğa bilimlerinin ilk nüveleri ortaya çıkarken bir diğer yandan da anlamlandırılmayan olgulara

bir açıklama getirebilmek için doğaüstü veya metafizik anlayışlar filizlenmiştir. Doğadışı ve metafizik inanışlar ritüelleri beraberinde getirmiş, bu ritüellerin sürekli tekrarı ve gelişmesi ile ortaya din çıkmıştır. Dini meydana getiren dogmalar zamanla doğayı anlama ve değiştirme çabasının önüne geçse de ilk süreç bunun aksidir. Her biri anlama ve anlamlandırma çabasından ama bir o kadar da toplulukları yönetme zorunluluğundan, dolayısıyla iktidar mücadelesinden ileri gelmiştir. Her ne kadar insan topluluklarındaki bu yönelimler tanımlanamayan olguları açıklama ve toplumsal olana düzen getirme çabasının sonuçları olarak ortaya çıksa da, doğadışı fikirlerin ve ritüellerin günlük yaşamda toplumsal normlar haline gelmesi ile birlikte anlama ve değiştirme, toplumsal ilerleme çabasının önüne büyük engeller biçiminde dikilmişlerdir. Soğuktan, yağmurdan korunmak isteyen insanın kendini eve hapsedmesi gibi! İnsanlığın ilk dönemlerinde, canlıların çeşitliliği, nesiller arası değişimlerin olup olmadığı gibi sorunlar bilgi-birikimin darlığı

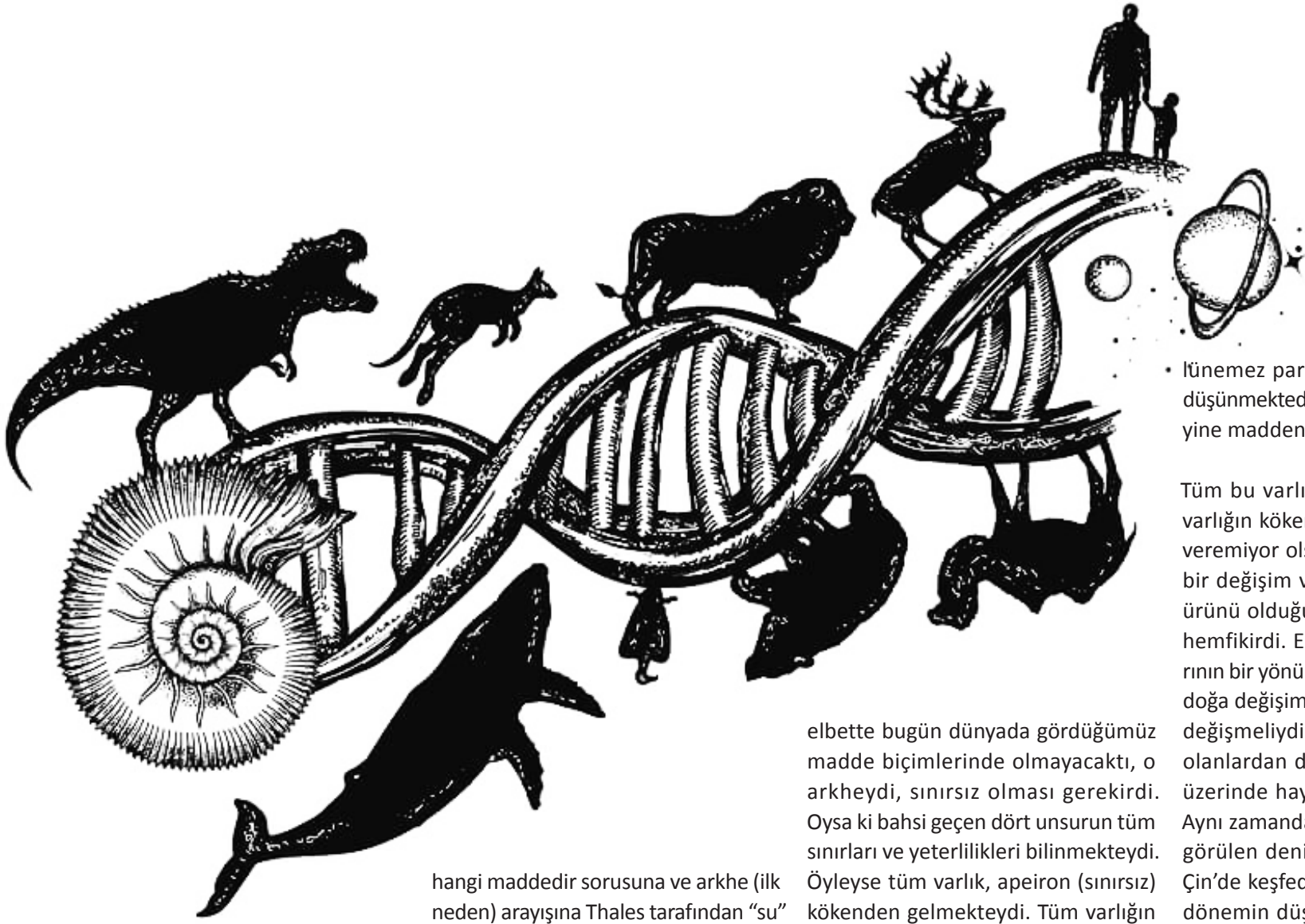
sebebi ile bir merak konusu olmamıştır. O dönemin insanına göre, etraftaki tüm canlılar benzer formlarda yaşar ve ölümler, nesiller arasındaki değişimi belgeleyebilecek ne zaman, ne belge, ne bilgi, ne de doğadaki bulguları not eden, kayda geçiren bir teknik gelişmiştir. Ancak bilgi aktarımının önem kazandığı, bunun araçlarının oluşmaya başladığı ve toplumsal hayatın gelişmeye yüz tuttuğu dönemlerde varlık tartışmaları da alevlenmeye başlamıştır. Artık toplum gelişmektedir, ihtiyaçlar değişmektedir, insanın tabiata müdahalesi ve onu değiştirmesi mümkün hale gelmektedir.

Doğa filozofları olarak anılan eski dönem düşünürlerinin varlığa dair yürüttükleri tartışmalar yalnızca mantık ilişkisi kurmaya dayanıyordu. Düşünsel yolla varlık anlamlandırılmaya çalışılıyordu. Bilgi aktarımındaki gelişmeyle bu anlamlandırma çabası daha fazla madde ile ilişkilendirilmeye başladı. İnsanın doğaya müdahalesi gelişmiş ve doğanın hesaplanabilir olduğu keşfedilmişti. Bu gelişmeler varlığın

kendisine ve müdahale edilebilecek alanın sınırlarına dair daha derin bir merakı beraberinde getiriyordu.

İlk soru, varlığın ne olduğuydu. Çevrede görünen her şey, ezelden beri değişmeden devam ediyor muydu, yoksa varlığın kendisi de değişiyor muydu? Etrafta görünen maddelerin tümü nereden geliyordu, hiç değişmeden aynı şekilde sonsuza kadar gidecek miydi?

Eski dönem düşünürleri değişimin farkındaydı. Çeşitli bölgelere yaptıkları seyahatlerde, eski yanardağlara, kurumuş nehirlerle, sular altında kalmış kaya parçalarına rastlamaktaydılar. Demek ki, çevre değişiyordu ve bu değişim sürekliydi. Fark edilen ve tanımlanabilen bu uzun ve sürekli değişim olgusu varlık tartışmasının eksenini değiştirdi. Madem bir değişim vardı, nesiller öncesinde dünya bugün görüldüğü gibi değildi, kayalar, denizler, ormanlar da farklıydı. Bu bilgi seviyesi varlığın kökenini varlığın kendisinden ayrı olarak yorumlamanın yolunu açtı. Dolayısı ile varlığın kökenine varmak için

değişmeyen şeye odaklanmak, varlığı da sadeleştirmek gerekmekteydi. Bu dönemin düşünürleri, değişmeyenleri 4 başlıkta sıraladılar: ateş, su, toprak ve hava. Bu dört temel unsur doğadaki tüm değişimlere rağmen varlığını korumaktaydı, dolayısı ile çevredeki her şeyin kökeni de bunlar olmalıydı. Ancak bu dönemin düşünürleri bu dört unsura bugünün okültik anlayışlarının atfettiği gibi gizemli meziyetler yüklemeyiz: tüm niyet varlığın temelini neye dayandığını açıklamaktır.

Düşünürlerin, bu değişmez denilen unsurların bir aradalığına ve yaşamın kaynağı olarak bir denge halinde olduklarına dair düşünceleri zamanla değişime uğradı. Bu dört unsurun da değişmezliği, bir dengede oldukları, dolayısıyla varlık için vazgeçilmez olduklarına dair tartışmalar uzun zaman alacaktı. Çin’de farklı bir dönemi, Eski Yunan’da başka bir dönemi ve farklı süreleri kapsasa da, bu anlayış uzunca bir zaman hüküm sürecektir. Bu anlayışın ötesine geçilmesi ise, esasta Milet okulunun ve İyonyalı düşünürlerin nesiller boyu süren varlık tartışmaları neticesinde olacaktır. Çünkü artık doğanın ve varlığın temelini anlamak için bu dört temel unsur yeterli değildir ve bu dört temel unsur tutarlı da değildir. Temel unsur tartışmaları devam etti. Bir köken var mıdır, içlerinden ilk var olan

hangi maddedir sorusuna ve arkhe (ilk neden) arayışına Thales tarafından “su” yanıtı verilmiştir. Thales’in suyu evrenin ve varlığın merkezine koymasının birçok gerekçesi vardır. İlk olarak, Thales’in de içinde bulunduğu toplumun inanç ve anlatıları bu inanışa kaynaklık ediyordu. Thales de özel olarak bu inanış ve anlatıları pratik bulgular ile desteklemeye çalışmıştır. Ege denizine dökülen ırmakların deltalarının genişliyor oluşu, birçok yerde bu dönemde deniz seviyesinin düşmeye başladığına dair anlatılar, yüksek tepelerde dahi deniz canlılarına ait fosillerin bulunuyor oluşu Thales’in varlığın temelini “su” ile açıklama girişimini kuvvetlendirmiştir. Ona göre tüm dünyada asli unsur sudur, diğer üç unsur da sudan türemiştir. Bu dönem ayrıca artık fosillerin bilindiği, yani canlıların da bir değişim sürecinin ürünü olabileceği fikrinin ortaya çıktığı dönemdir. Yine Milet okulunun bir başka düşünürü olan Anaksimandros, Thales’in fikirlerini geliştirerek asli unsur konusunda yanıldığını ortaya koymaya çalışmıştır. Suyun temel unsur olmasına dair Thales’in getirdiği kanıtlar elbette diğer varlıklar için de bulunabilirdi. Ayrıca bu 4 temel unsurun kendi arasında bir çatışma da vardı, sudan ateş nasıl oluşacaktı? Ya da su eğer arkhe ise, diğer temel maddeler ile olan dengenin su lehine bozulması gerekecekti. Bu sebeple tüm maddeye temel olabilecek, dengeyi sağlayabilecek, daha derin ve saf bir kökene ihtiyaç vardı. Bu köken

elbette bugün dünyada gördüğümüz madde biçimlerinde olmayacaktı, o arkheydi, sınırsız olması gerekirdi. Oysa ki bahsi geçen dört unsurun tüm sınırları ve yeterlilikleri bilinmekteydi. Öyleyse tüm varlık, apeiron (sınırsız) kökenden gelmekteydi. Tüm varlığın kökeni apeirondu, apeiron belirlenemez ve sınırsız olmak zorundaydı.

Apeiron fikri her ne kadar güvenilir ve kendi içerisinde daha tutarlı görünse de, dönemin diğer düşünürlerini rahatsız eden bir yanı da vardı. Anaksimandros çelişkileri gideriyor gibi görünse de, aslında sorunu gözlemlenemeyen ve test edilemeyecek bir yere taşımaktaydı. Yani apeiron cevabı, hiçbir sorunu çözmiyordu, yalnızca bilinemez, belirlenemez ve gözlemlenemez bir evreye taşıyordu. Oysa dönem filozofları, varlığın kökeninde yine gözlenebilir varlığın aranması gerektiği kanısındaydı. Böylece Anaksimenes ve Herakleitos gibi diğer düşünürler yine hava ve ateşi arkhe olarak görmüş, bu anlayışa dayanak olacak fikirler ortaya atmışlardır. Demokritos’a gelindiğinde ise, artık varlık tartışması bugünden de tanıdık olduğumuz farklı bir evreye erişmiştir: ona göre tüm varlıklar kendisinden çok daha küçük parçaların birleşmesi ile oluşmuştur. Öğretmeni olan Leukippos’un fikri olan “tüm varlığın atomlardan oluşuyor olması” fikrini geliştirmiştir, Demokritos’a göre düşünce dahi bu atomların faaliyetlerinin ürünüdür. Materyalist tabiat anlayışı derinleşmeye başlamıştır, varlığın kaynağı görünmez veya bilinemez olanda aranmamaktadır. Demokritos artık bir arkhe arayışında değildir, o maddenin kendisinin çok küçük temel yani bö-

- İlnemez parçacıklardan oluştuğunu düşünmektedir. Yani maddenin kaynağı, yine maddenin kendisidir.

Tüm bu varlık felsefesi tartışmaları, varlığın kökenine dair kesin cevaplar veremiyor olsa da, tabiatın bugünün bir değişim ve başkalaşım sürecinin ürünü olduğu konusunda neredeyse hemfikirlerdi. Elbette, varlık tartışmalarının bir yönünü de canlılar kapsıyordu, doğa değişim gösteriyorsa canlılar da değişmeliydi ve bir zamanlar bugün olanlardan daha farklı canlılar doğa üzerinde hayat bulmuş olabilirlerdi. Aynı zamanda Ege çevresinde sıklıkla görülen deniz canlısı fosilleri, ya da Çin’de keşfedilen bitki fosilleri de bu dönemin düşünürlerine yön gösteriyordu. Empedokles dört temel unsurun varlığın temeli olduğuna dair kanıtlar bulmaya çalışırken bugünkü tabiatı izah etmek için kombinasyonlar kullanıyordu ve bu kombinasyonların ürünü olarak varlıkların ortaya çıktığını savunuyordu. Elbette, canlılar da Empedokles’e göre bu durumdan azade değillerdi, canlılar da çeşitli kombinasyonlarda ortaya çıkabilirdi, çevre koşulları ile uyumlu olabilen canlılar kalırken, diğer canlılar da yok olabilirdi. Bu fikir yalnızca mantıksal bir çıkarım olsa da, yüzyıllar sonra Darwin çok benzer bir şekilde “doğal seçim” ilkesini türler arası değişimi tanımlarken ortaya atacaktı. Ancak varlığın bir evrim sürecinden geçtiği fikri yalnızca Empedokles’e ait değildi, bu dönemin neredeyse tüm filozofları benzer sonuçlara varmaktaydı. En bilinen örnek ise Aristoteles olacaktı, Hayvanların Bölümleri Üzerine adlı bir eser hazırlayacak, bu eserde bilinen ilk “canlılar arasındaki sınıflandırma”yı yapacaktı. Aristoteles de Empedokles gibi, doğanın ve koşulların dayattığı ihtiyaçlara göre organların oluşmasının mümkün olduğunu, canlılığın daha basit formlardan karmaşık formlara doğru ilerlemesi gerektiğine dair fikirlerin öne sürmüştür. Ayrıca bu sınıflandırma işlemi, canlıların değişim sürecinin daha net bir şekilde ortaya çıkmasına yardımcı olacaktı.

Devam edecek...

QAZI MUHAMMED ANISINA

gibi, 22 Haziran 1941'de Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırmasıyla, Sovyetler Birliği sınırları dışında geliştirilen adımlar da bu tedbirlerin bir parçasıydı.

Stalin ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi, emperyalist devletler arası çelişkilerden yararlanmanın yanı sıra "barışın baş düşmanı" olarak değerlendirilen faşist Almanya, İtalya ve Japonya'ya karşı sözde de olsa demokrasi yanlısı güçlerle ittifak oluşturma siyaseti geliştirmiş, İngiltere-ABD ile Sovyetler Birliği bir koalisyon oluşturmuştu. Aynı zamanda, faşist Almanya'nın bir üssü konumunda olan Sovyetler Birliği'ne komşu ülkeler içerisinde belli başlı adımlar atılması zorunlu hale gelmişti. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi faşist Almanya, ticaret anlaşmaları ve askeri yığınağıyla İran'ı bir üst konumuna getirmişti. Bu, sosyalizme ve Sovyetler Birliği'ne karşı olmasının yanında zengin enerji kaynaklarına el koymanın hesaplarının bir sonucuymuştu ve buna karşılık olarak Sovyetler Birliği 1941 haziran, temmuz ve ağustos aylarında İran rejimini ve başında bulunan Rıza Şah'ı uyarılmış ve faşist Şah rejiminin bu uyarılarını dikkate almaması üzerine 1921'deki "Sovyet-İran Anlaşmasına" da dayanarak 25 Ağustos 1941'de İran'ın kuzeyine Kızıl Ordu'nun belli bir gücünü aktarmıştı.

Bundan 77 yıl önce İran Kürdistanı'nın Çayçıra Meydanı'nda faşist Şah Rejimi'nin darağaçlarında üç kardeş asıldı. Bunlardan birisi, 1942'de İran Kürdistanı'nda kurulan Komela örgütünden Qazi Muhammed'di. Q. Muhammed ve kardeşleri diğer Kürt yurtseverleriyle birlikte asılırken asıl boğulmak istenen bir ulusun İran Kürdistanı'ndaki özgürlük hamlesiydi. Bu hamlenin simgesi olan Q. Muhammed Mahabad'la özdeşleşmiş bir önderdi. 31 Mart 1947'de idam edilmesinden bugüne 77 yıl geçti. Onu, ölümünün 77. yılında anarken onunla bütünleşmiş olan Mahabad Kürt Cumhuriyeti'ne (MKC) ve bu Cumhuriyeti ortaya çıkaran bazı koşullara, MKC ile ilgili diğer gelişmelere değinmek, sayfamızın sınırlılığı içerisinde anlamlı olacaktır.

İRAN'DA SOVYET ASKERLERİ

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı faşist Hitler Almanyası'nın 1 Eylül 1939'da Polonya'ya saldırıp işgal etmesiyle başlamıştır. Böylece, Büyük Ekim Devrimi'nin ilk günlerinde, Lenin'in önderliğinde belirlenen "Sosyalist Anayurt Savunması" perspektifinin haklı ve isabetli olduğu da ortaya çıkmıştır. Sovyetler Birliği, emperyalist devletlerin savaş kararıyla, anayurt savunmasına uygun tedbirlerini daha da güçlendirmek ve artırmak zorunda kalmıştır. Faşist Almanya ile zaman kazanmak için yapılan "Saldırmazlık Anlaşması" bunun bir parçası olduğu

Sovyetler Birliği'nin İran'a güç göndermesiyle İran'da Almanya hesabına yürütülen faaliyetler büyük ölçüde engellenmişti. Sovyetler Birliği'nin de tüm amacı buydu, ki 1942'de Sovyetler Birliği, İngiltere ve İran arasında yapılan görüşmelerde Sovyet ve İngiliz askerlerinin İran'da kalma süreleri belirlenmiş ve bir anlaşma yapılmıştır. Sovyetler açısından, sosyalizmin ülkesine saldırı ve ona karşı faaliyet durumunun ortadan kalkmasıyla bu askeri varlık sona erecekti. Nitekim Sovyetler Birliği, bu koşulların oluşmasıyla anlaşma ve ilkeleri uyarınca askeri gücünü geri çekmiştir. Ancak İngiltere ve ABD emperyalistleri baştan beri sürdürdükleri ikili tutumu bu noktada da sergilemişlerdir. Emperyalist emelleri ve esasta Sovyetler Birliği'ne düşmanlıkları, savaş sonrasında da İran'da ekonomik-askeri varlıklarını sürdürmeleri hatta derinleştirmeleriyle açığa çıkacaktı.

CUMHURİYETİN KOŞULLARI

1941 yılının ortalarında Kızıl Ordu güçlerinin İran'ın kuzeyine yerleşmesi ile İran Azerbaycan'ı ve İran Kürdistanı'nın "Serbest Bölge" konumu güçlenmiş, Mahabad ve çevresi fiilen İran devletinin hâkimiyetinden çıkmıştı. Bu koşullarda, Mahabad civarındaki bazı Kürt çevrelerinin etkinliği belirmiş ve Sovyetler Birliği ile ilişkileri gelişme göstermeye başlamıştı. Aşiret reisleri, toprak ağaları, şeyh gibi yerel-dinsel otoritelerden oluşturulan bir delegasyon 1941'de Bakü'ye davet edilmiş ve 16 Ağustos 1942'de bu gelişmeler içerisinde Komela örgütü kurulmuştur. Komela'nın henüz ciddi bir güç oluşturamadığı 1944 yılında Q. Muhammed Komela'ya üye olacaktır. Bir yıl sonra Mahabad'da, Kürdistan-Sovyet Kültür Derneği'nin ve Kürdistan Demokrat Partisi (KDP)'nin kurulması takip edecektir. 1942'de kurulan Komela, böylelikle 1945'te KDP'ye evrilmiş oldu. Aynı dönemde, 1945'te Azerbaycan Ulusal Hükümeti kurulması ve 12 Aralık'ta İran sınırları içerisinde bu özel hükümetin kuruluşunu ilan etmesi, Mahabad merkezli Kürt Ulusal Hareketinin ilerlemesini tetiklemiş, uygun bir dizi koşulların bir araya gelmesiyle 22 Ocak 1946'da Mahabad Kürt Cumhuriyeti resmen ilan

edilmişti. Mahabad Kürt Cumhuriyeti, Mahabad ve çevresinde 20 bine yakın nüfusa sahip ve aşiret önderleri, feodal toprak ağaları, ulema kesimi ve az sayıda aydının yönetiminde bulunan bir "özerk cumhuriyet"ti. Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nde köylülük, nüfusun yüzde 80'ini oluşturmaya rağmen bir toprak reformu yapılmamıştır. Kapitalist gelişmenin henüz alt düzeyde olması, ulusal gelişmişliğe ve ulusal önderliğe yansımış bu sosyo-ekonomik gerçeklikten zayıf bir ulusal önderlik şekillenmiştir. Bununla birlikte özerk Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nde Kürtçe resmi dil ilan edildi. 1929'da Sovyetler'de İshak Mërogülov tarafından Latin harfleriyle bir Kürtçe alfabe hazırlanmıştı. Sovyetlerin gönderdiği matbaa ile birkaç dergi, gazete yayınlandı. Çocuklar için ders kitapları hazırlandı. Kürtçe oyun sergileyen tiyatro oluşturuldu. Sovyetlerin sunduğu imkânlarla radyo yayını yapıldı. Demokratik Kadın Birliği kuruldu. Öğrenim amacıyla 60-80 civarında Kürt genci SSCB'ye gitti. Bu gençler teknik, telsiz cihazları ve toplar üzerinde eğitim aldılar. Peşmerge ordusu kuruldu. SSCB ile dış ticaret ilişkileri geliştirildi. Bir yıl içerisinde olan tüm bu gelişmeler ulusal bilincin gelişiminde büyük rol oynamıştır. Mahabad Kürt Cumhuriyeti ve Azerbaycan Ulusal Hükümeti'nin ulusal demokratik nitelikleri birbiriyle 23 Nisan 1946'da yaptıkları anlaşmada görülmektedir. Buna göre: "... Kürtlerin çoğunlukta bulundukları Azerbaycan bölgelerinde idari sorunları Kürtler ele alır. Aynı şekilde, Azerbaycan'ın nüfusun çoğunluğu oluşturduğu Kürdistan bölgelerinde idari Azerbaycan Ulusal Hükümeti'nin kurumları ele alır. Her iki hükümet, ekonomik sorunları çözme ile görevli ortak bir komisyon oluşturur. Bu komisyonun kararları iki hükümet başkanının denetiminde gerçekleştirilir. Azerbaycan ve Kürdistan arasında, durum gerektirdiğinde karşılıklı yardım amacıyla askeri bir birlik oluşturulur. Azerbaycan Ulusal Hükümeti, Azerbaycan'daki Kürt halkının dili ve kültürünü tüm olanaklarıyla teşvik eder. Kürdistan Cumhuriyeti aynı sorumluluğu Kürt topraklarındaki Azeri kültürünün gelişmesi için yüklenir..." Bu anlaşma iki ulus arasında dayanışma ve dostluğu geliştirme amaçlıdır.

Mahabad merkezi Kürt Ulusal Hareketi'nde, Sovyetler ve dönem itibarıyla Stalin yoldaşın etkisi barizdir. Bu etki ve İran Kürdistanı'nın içsel dinamikleri KUH'a demokratik nitelik kazandırmıştır. Fakat hareket feodal sınıfların önderliğinde olduğundan, bu sınıfların zaafalarını taşıyordu. Bu durum hem demokratik ve dostane içerikli anlaşmaların tutarlı bir şekilde yürütülmemesinde hem de gerici İran devleti karşısındaki teslimiyet çizgisinde açığa çıkmıştır. Sovyetler Birliği, İran'dan çekildikten 6-7 ay sonra (Kasım 1946'da), İran gerici devleti Azerbaycan Ulusal Hükümeti'ni yıkmak amacıyla askeri saldırılarını yoğunlaştırmıştır.

12 Aralık 1946'da Azerbaycan Ulusal Hükümeti, ABD-İngiliz emperyalist devletlerinin de desteğiyle, kanlı bir katliamla yıkılmıştır. Azerbaycan Ulusal Hükümeti'nin yıkılmasını Mahabad'a yönelik saldırılar izlemiştir. İran devleti, başlarda Mahabad Kürt Cumhuriyeti'ne karşı oyalamak amaçlı daha ılımlı bir tasfiye planıyla yaklaşmış ve Azerbaycan Ulusal Hükümeti'nin yıkılmasından kısa bir süre sonra da Mahabad Kürt Cumhuriyeti yıkılmış, Q. Muhammed şahsında, tutuklanan önderleri dara çekilmiştir.

1946'da kurulan Mahabad Kürt Cumhuriyeti, bir cumhuriyet olarak ilan edilse de bağımsızlığını gerçekleştirebilmiş bir devlet olamamıştır. Bu yönde bir adım atmış, ancak bunu geliştirmeye fırsat bulamamıştır. Bunun pek olanaklı olmadığı da söylenmelidir. Toprak ağalığı, dini otorite vb.nin önderliğinde kurulan

Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nde kapitalist ilişkilerin çok yeni olması nedeniyle milli burjuvazi gelişkin değildir. Kapitalist üretim ilişkileri, kapitalist metanın pazarlara sunulması, pazarlara hâkim olma çabası, ulusal burjuvaziye içkin bir tavidir. Burjuvazi, mensubu olduğu ulusun pazarlarına, iş gücü ve zenginlik kaynaklarına hâkim olmak ister ve bu onları ulusal bağımsızlık çizgisinde harekete zorlar. Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nde ise burjuvazi gelişmediği için hâkim feodal sınıfların bir kısmı çıkarlarını gerici İran rejimi ile uzlaşmakta bulmuştur. İran Kürdistanı'nda bulunan petrol rezervleri gibi yeraltı zenginliklerini sömürmek isteyen ABD-İngiliz emperyalistlerinin büyük silah desteğini de alan İran rejimi önce Azerbaycan Ulusal Hükümeti'ne ardından da Mahabad Kürt Cumhuriyeti'ne saldırmıştır. Mahabad Kürt Cumhuriyeti'ndeki sınıfsal ilişkiler ve ulusal bilincin gelişme derecesi İran rejiminin saldırılarına karşı da teslimiyeti getirmiştir. Ezilen ulus burjuvazisinin "doğal" diyebileceğimiz tepkisi, kendi ulusal devletinin varlığı ve bunun için ulusal kurtuluş mücadelesi olur. Ezilen uluslara ait bu toplumsal yasa, hiç şüphesiz İran'daki tüm ezilen uluslar için olduğu gibi İran Kürdistanı için de geçerlidir. Gelgelelim kapitalist gelişmenin son derecede geri olduğu koşullarda ve önemli ölçüde konjonktür belirlemesi bağımsız Kürdistan'ı değil İran sınırlarına tabi, İran devlet yapılanmasından kopmamış fiili-özel diyebileceğimiz bir yapıyı ortaya çıkarmıştır. İşte Mahabad Kürt Cumhuriyeti budur ve bu koşulların ürünüdür.

Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşunda olduğu gibi sürecin Özgürce Ayrılma Hakkına dönüşmemesi ve varlığını uzun süre sürdüremeyip yıkılmasında da İran Kürdistanı'nın sosyo-ekonomik gerçekliği, hareketin önderlik yapısı ve konjonktür belirleyici olmuştur. Hareket esas olarak feodal sınıflar ve sınırlı bir aydın kesiminin önderliğindeydi. Toprak ağaları, şıhlar, aşiret yapısı ve aşiret reisleri, zayıf bir aydın tabaka, kazanımları sonuna kadar savunma ve geliştirme değil tamamen aleyhe dönen koşullar karşısında uzlaşma yoluna girmiştir.

Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılışının üzerinden 78 yıl, Q. Muhammed'in katledilişinin üzerinden 77 yıl geçmiştir. Q. Muhammed'e tarihsel bir kişilik vasfı kazandıran, ezilen bir ulusun ferdi olarak, milli zulme isyanı ve Kürt ulusunun tıpkı diğer uluslar gibi özgür olması gerektiğine olan sarsılmaz inancıdır. Ortaya çıkan elverişli koşulları tereddütsüzce Kürdistan için değerlendirmesi ve öne atılması bundandır. Mahabad Kürt Cumhuriyeti yıkıldı. Q. Muhammed için darağaçları kuruldu. Bu son geçiciydi ve sonraki gerek dört parça Kürdistan'da gerekse tüm ezilen uluslarda ortaya çıkan ulusal kurtuluş mücadeleleri ve ulusal önderleri bunu gösterdi. Mahabad ve Q. Muhammed, Kürt ulusal kurtuluşunda ve Kürt halkının atan nabzında, bilincindedir.

* HÜSEYİN CAN
"KÜRTLER VE STALİN"

**DERSİM'DEN İLİÇ'E
DOĞA İÇİN
MÜCADELEYE**

KONSER

- Zeynep Bakış Karatağ
- Pınar Aydınlar
- Bajar
- Serdar Hayır
- Raber Diler
- Özgür Ozan
- Hüsnü Güngör
- Laşer Güney

13 Nisan 14:00
Ferzan (Esinti) Ovacık Yolu Üzeri

MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ
DERSİM TEMSİLCİLİĞİ

MÇD'den Dersim'de çevre etkinliği

Munzur Çevre Derneği (MÇD) Dersim Temsilciliği "Dersim'den İliç'e Doğa İçin Mücadeleye" şiarıyla etkinlik düzenleyecek.

13 Nisan'da düzenlenecek olan konser etkinliğinde Zeynep Bakış Karatağ, Pınar Aydınlar, Bajar, Serdar Hayır, Raber Diler, Özgür Ozan, Hüsnü Güngör ve Laşer Güney sahne alacak.

Munzur Çevre Derneği (MÇD) Dersim Temsilciliği sanal medya hesabından yaptığı duyuruyla tüm Dersim halkını doğa için mücadele etmeye çağırdı.

ETKİNLİK BİLGİLERİ

Tarih: 13 Nisan Cumartesi

Saat: 14.00

Yer: Ferzan (Esinti)

Ovacık Yolu Üzeri

(DERSİM)

Viyana'da politik tutsaklarla dayanışma eylemi

Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü vesilesiyle 18 Mart'ta Avusturya'nın Viyana kentinde eylem gerçekleştirildi.

Devrimci, demokratik kurumlar tarafından Viyana'da yapılan eylemde, Partizan, Young Struggle, KOMintern ve Tutsaklarla Dayanışma Platformu adına konuşmalar yapıldı.

Kurumlar tarafından yapılan konuş-

malarda politik tutsakların sorunlarına dikkat çekilirken dayanışmayı büyüterek dışarıda devrimci-komünist tutsakların sesi olmak gerektiğine vurgu yapıldı.

Dayanışma eylemi "Politik Tutsaklara Özgürlük, Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları atılarak bitirildi.

(VİYANA)

Tutsaklarla dayanıştıkları için tutuklanan 5 kişi tahliye edildi

İzmir'de devrimci tutsaklarla dayanıştıkları için tutuklanan 5 kişi tahliye edildi.

Devletin devrimci tutsaklara ve yakınlarına yönelik saldırıları tutuklama terörüyle sürerken "tutsaklara para yatırdıkları" gerekçesiyle tutuklananlar bir bir tahliye ediliyor.

Devrimci tutsaklarla dayanıştıkları, görüşlerine gittikleri ve yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamaları için hesaplarına para yatırdıkları gerekçesiyle İzmir'de 27 Şubat sabahı yapılan ev baskınlarında 6 kişi gözaltına alınmış ve "örgüte finans sağlamak"tan tutuklanmıştı.

Tutuk itirazının ardından Meliha Kaya-

cı, Selda Aydoğdu, Şerife Alpözel, Ayten Akman hakkında tahliye kararı verildi.

KERİM ALTINMAKAS DA TAHLİYE EDİLDİ

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) İzmir İl Başkanı Kerim Altınmakas da tahliye edildi.

İzmir merkezli yürütülen soruşturma kapsamında 30 Ocak'ta ev baskınları yapılmış, 30 kişi gözaltına alınmıştı. 4 kişi hakkında tutuklama kararı verilmişti. Tutsaklarla dayanıştıkları için "örgütü finanse ettiği" öne sürülen 4 kişinin ayrı ayrı davası açıldı. İzmir 2. Ağır Ceza Mahkemesi Kerim Altınmakas hakkında ilk incelemede tahliye kararı verdi.

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cemal Ferhat: Dersim'in Hozat'a bağlı Peyik (Çağlarca) köyünde doğdu. Nisan 1980 tarihinde Dersim Hozat'ta Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu ölümsüzleşti.

Hasan Gazoğlu: 30 Mart 1981 tarihinde Necdet Oynargül'ün katledilmesinin ardından yapılan operasyonlarda gözaltına alınan Gazoğlu, Beyoğlu Emniyeti'nde işkencede katledildi.

Mehmet Beyhan (Parti Militanı): 1977 yılından itibaren Proletarya Partisi militanı olarak Urfa Siverek'te faaliyet yürüttü. 1979'da Aziz Gözetmen'in Devrimci Doğu Kültür Derneği (DDKD) üyesi faşistlerce katledildiği saldırıda 9 kurşunla yaralanıp 1,5 ay hastanede tedavi gördü. Evli ve

çocukları olan Mehmet Beyhan, ailesiyle birlikte maruz kaldıkları polis saldırılarına inancı ve kararlılığıyla cevap verdi. Proletarya Partisi militanı olarak görevlendirildiği bölgede çeşitli askeri eylemlere de katıldı.

Başka bir yapının yaptığı eylemin ardından gerçekleşen polis saldırılarında gözaltına alınan Mehmet Beyhan, burada da direniş geleneğini devam ettirdi. Direnişi karşısında acizleşen düşman tarafından 20 Aralık 1980 yılında Siverek'te Meydan Polis Karakolundan alınıp götürüldüğü yerde kurşuna dizilerek katledildi. Polis, katledilmesinin ardından kaçarken ateş açtığı yalanını söyledi.

Emin Uğurlu: Proletarya Partisi safalarında mücadele yürütürken 27 Mart

1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu hayatını kaybetti.

Şerif Ahmet Aslan (Parti İleri Militanı): 1984'ün Nisan ayında İzmir Buca Hapishanesinde yakalandığı bir hastalık sonucu hayatını kaybetti.

Cihan Çetinkaya: Zeytinburnu'nda lümpen arkadaş çevresinden çıkıp Proletarya Partisi ile yeni tanışmıştı. Yüreğinin devrim ateşiyle dağlanması, dağlara, kavgaya sevdalanması çok yeniydi. Geleceği umut yüklü Cihan Çetinkaya, 1997'nin Nisan ayında Zeytinburnu'nda eskiden içinde bulunduğu arkadaş çevresinde çıkan kavgada hayatını kaybetti.

Davut Kirman (Parti Taraftarı): Aslen Gürcü olan Davut Kirman Artvin Şavşatlı'da 1950 yılında doğdu. Gençlik dönemlerinde (80 öncesi) Devrimci Yol çevresinde devrimci mücadele içinde yer aldı. '80 sonrası ise Proletarya Partisi ile tanışmaya başladı. Kamu emekçisi olarak T. Kürdistanı'nda çalıştığı dönemlerde Devrimci Yol için faaliyetlerde bulundu, yeri ve zamanı geldiğinde diğer devrimci örgütlere de

destek vermekten asla çekinmedi.

Tayini Nevşehir Şereflikoçhisar'a çıktıktan sonra Proletarya Partisi önderliğinde gerçekleştirilen Nevşehir Hapishanesindeki özgürlük eyleminden sonra Partinin, olanaklarını sunması istemine tereddütsüz yaklaştı ve devrimcilerin barınma sorununu çözerek tüm ihtiyaçlarını karşıladı.

Bu dönemden sonra Davut Kirman ile görüşen yoldaşlarının tutsak düşmesiyle kısa bir süre Proletarya Partisinden uzak kaldı ancak içindeki devrime olan bağlılık asla kaybolmadı. 1995-96 yıllarında tekrar kurulan ilişkilerde sağlığından çok şey kaybetmiş olmasına rağmen Proletarya Partisine ve devrime olanak sunma noktasında hiçbir şey kaybetmedi. Kanseri hastalığının ortaya çıktığı dönemde, düşmana esir düştü ama teslim olmadı. Ulucanlar Hapishanesindeki tutsaklık aylarında sağlığı tamamen bozulmasına rağmen mücadeleden ödün vermedi. Tahliye edilmesinin ardından Nisan 1998'de ölümsüzleşti.

Gazi ve Ümraniye şehitleri anıldı

1 2-15 Mart 1995'te Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde devlet tarafından yapılan katliamlarda yaşamını yitirenler anıldı. Anmalarda "Acımız ve öfkemiz katliamların hesabının sorulacağı güne kadar da dinmeyecektir." denildi.

GAZİ MAHALLESİ'NDE BİNLER YÜRÜDÜ

12 Mart Platformu'nun çağrısıyla katliamın 29. yıl dönümünde binlerce kişi Gazi Cemevi önünde bir araya gelerek yürüyüş ve anma gerçekleştirdi.

Cemevi önünde bir araya gelerek o süreçte çok sayıda kişinin katledildiği Hüseyin Altın Parkı'na doğru yürüyüşe geçen kitle, yürüyüşte şehitlerin fotoğrafları ile "Gazi'den Ümraniye'ye Adalet İstiyoruz" yazılı pankart taşıyarak "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Gazi Şehitleri Onurumuzdur", "Gazi Halkı Burada Katiller Nerede" sloganları attı.

Sloganlarla yürüyen kitle ve şehitlerin aileleri, şehitler için Hüseyin Altın Parkı'na karanfil bıraktı. Saygı duruşunun ardından basın açıklaması okundu.

"AMAÇ HALKA GÖZDAĞI VERMEKTİ"

Katledilen Dilek Şimşek'in kardeşi Erkan Şimşek, katliamın üzerinden 29 yıl geçmesine rağmen yüreklerindeki öfke ve acının hâlâ taze olduğunu belirterek katledilenlere vefa borcunu ödemek için burada bulunduklarını belirtti. Meydana gelen katliam sürecini anımsatan Şimşek, kimliği belirsiz kişilerce kiraathane ve pastanelerin tarandığına işaret ederek Gazi halkı için bu tür saldırıların ilk olmadığını vurguladı. Saldırının amacına değinen Şimşek, "Gazi halkı provokasyonu yapanı da yaptıranı da nedenini de biliyordu. Amaç Gazi'de devrimci muhalefeti sindirmek ve tüm devrimci, demokrat halka gözdağı vermekti. Saldırı Alevi'si, Sünni'siyle tüm halkıydı. Katiller nasıl

oldu da Gazi gibi polis devriyelerinin her zaman çok yoğun olduğu bir yerde, ellerini kollarını sallayarak ortadan kayboldu. Bunun açıklamasını Gazi Halkı biliyordu. Bu nedenle öfkesi sel oldu ve Gazi Karakolu'na akmaya başladı." diye konuştu.

"SORUMLULAR CEZALANDIRILMALI"

Sonrasında polis tarafından halkın tarandığını ve devamında 18 kişinin katledildiği ve yüzlerce kişinin de yaralandığını hatırlatan Şimşek, şöyle devam etti: "Günlerce ülkenin gündemine oturan direnişte basında çok net görüldüğü üzere vuranların kim olduğu belli olmasına rağmen, açılan göstermelik davada yargılanan katiller cezalandırılmadı. Sadece katil polislerden Adem Albayrak'a dört kişiyi öldürmekten üç buçuk yıl, Mehmet Gündoğdu'ya iki kişiyi öldürmekten bir yıl sekiz ay ceza verildi. Gazi'de yaşanan bu katliamdan dönemin Başbakanı Tansu Çiller, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, Emniyet Genel Müdürü-İstihbarat Daire Başkanı Hanife Avcı, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menziri ve bunların tetikçileri sorumludur ve cezalandırılmalıdır."

Açıklamanın ardından kitle, taranan kahvehanenin önüne doğru yürüyerek katliamın gerçekleştiği yere karanfiller bırakıldı.

Gazi Mezarlığı'na yürüyen kitle, hayatını kaybedenleri mezarı başında andı. Anma, saygı duruşunun ardından ailelerin konuşmaları ve sloganlarla sona erdi.

1 MAYIS MAHALLESİ'NDE ANMA VE YÜRÜYÜŞ

15 Mart Platformu, Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi Şehit Aileleri, PSAKD Ataşehir Şubesi'nin çağrısıyla 15 Mart günü 1 Mayıs Mahallesi'nde yürüyüş yapıldı.

Cemevinde toplanan kitle "12-15 Mart Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi Katliamlarını Unutmadık, Unutturmayacağız", "Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı pankart ile katliamın yaşandığı 30 Ağustos İlköğretim Okulu'na doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Kitle sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Halkımız Saflara Hesap Sormaya", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "1 Mayıs'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir" sloganları attı.

Okulun önünde yapılan açıklamada yaşanan katliamların unutulmama çağrısı, buna karşı direnişlerin büyü-tüleceği belirtilerek "Biz yaşanan katliamları unutmayacağımız gibi direnişleri ve halkın dayanışma ruhunu yaşatmaktan, büyütmekten asla vazgeçmeyeceğiz. 12-15 Mart'ta olduğu gibi yaşadığımız hiçbir katliama sessiz ve seyirci kalmayacağız. Egemen sınıfların tüm saldırısı halka örgütsüzlüğü dayatmaya, her türlü örgütlenmesini ve mücadelesini bastırmaya yöneliktir.

"Bizler 1 Mayıs Mahallesi'nin devrimci, demokratik ve ilerici güçleri olarak saldırılara karşı örgütlenmekten başka bir seçeneğe sahip olmadığımızı biliyoruz. Bu sebeptendir ki direniş tarihimizden öğrenerek, örgütlenerek saldırılara ve katliamlara karşı koyuş içerisinde olacağımızı buradan bir kez daha ilan ediyoruz. 12-15 Mart'ı katliama çevirenler bilsinler ki halkın örgütlü gücüyle baş edemeyecekler ve mutlaka halk kazanacak, biz kazanacağız!" denildi.

Anma, katliamın yaşandığı 30 Ağustos İlkokulu önüne karanfillerin bırakılmasıyla son buldu.

YENİ DEMOKRASİ

MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

yenidemokrasi1

ydemokrasi11

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi

yenidemokrasi34.net

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

ULUSLARARASI

MAOİZM SEMPOZYUMU

6-7 NİSAN

ŞİŞLİ TİYATROSU

BAŞKAN MAO
130 YAŞINDA

umutyayimcilik1@gmail.com

0212 534 54 76

UMUT YAYIMCILIK

umutyayimcilik1.com